

சாதந்திரப் பறவைகள்

பறவை 09

பாடல் 10

1995 மார்ச், பங்குனி, சித்திரை

அன்பளிப்பு: ரூபா 5.00

பெண் கடற் கரும்புலிகளின் மற்றுமோர் மகத்தான சாதனை

1995 - 04 - 19 அன்று அதிகாலை திருமலத் துறைமுகத்தினுட்புருந்து கடற்கரும்புலி ஒரு வெற்றிகரமான தாக்குதலை நிகழ்த்தினர். கடற்கரும்புலிகளின் சிறப்புக் கடலடி நீச்சல் பிரிவால் நடாத்தப்பட்ட வெற்றிகரமான தாக்குதலில் சிறிலங்கா கடற்படைக்குச் சொந்தமான அதிவேக பிரங்கிக் கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டன.

குரயா, ரணசுறு ஆகிய இரு அதிவேக பிரங்கிக் கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டபோது நான்கு கடற்கரும்புலிகள் வீரச்சாவடைந்தனர். இவர்களில் ஒருவர் பெண் கடற் கரும்புலிகள் என்று குறிப்பிடத்தக்கது. மேஜர் மதுஷா, கப்டன் சாந்தாகிய இரு பெண் கடற் கரும்புலிகளே இதில் கேற்றவர்களாவர். பெண் கரும்புலிகளின் தாக்குதல் வளர்ச்சியில் இது அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியாக அமைகிறது. கடற் கரும்புலி கப்டன் அபயற்கண்ணியாற் தொடக்கப்பட்ட பெண்கடற் கரும்புலிகளின் சகாப்தம் மீண்டும் ஒருமுறை வரலாற்றில் தன் பெயரைப் பதித்துள்ளது.

இந்த வெற்றிகரமான தாக்குதலின்போது கடற்படைக் கப்பல் தாக்கப்பட்டதோடு தற்குள்ளிருந்த பன்னி ண்டு கடற்படையினர் பலியாகினர் என்பதும் இருபத்தொரு பேர் படுகாயம் அடைந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்றுமுழுவதும் எதிரியின் கோட்டையாக இருக்கும் இத் துறைமுகத்தினுள் புருந்து நடாத்திய இத்தாக்குதல், மூன்றாவது கட்ட ஈழப் போரின் ஆரம்பம் என்று சிங்களப் பத்திரிகையாளர்களால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இத் தாக்குதலின்மூலம் கரும்புலிகளின் அபரதுணிச்சலும் அதிசயிக்கத்தக்க மனோதிடமும் மீண்டும் ஒருமுறை நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. சுற்றிவா எதிரியின் பலத்த கண்காணிப்புக்கு கீழ் உள்ள கடலில், பல மணித்தியாலங்கள் நீந்திச் சென்று இச்சாதனையைப் புரிந்த கரும்புலிகளின் செயற்பாடு சாதாரண மனித செயற்பாடுகளுள் அதிசயிக்கத்தக்கதாகும்.

இவற்றுள்ளும் குறிப்பாக பெண் கடற்கரும்புலிகளின்

இத்தகைய சாதனை எமது போராட்ட வரலாற்றில் மிகப் பெரிய வளர்ச்சியாகக் காணப்படுவது பெருமைப்பட வேண்டிய ஒன்று.

எமது பாரம்பரிய, பண்பாட்டு மரபுகளிலிருந்து விடுபட்டு பெண்கள் போராடத் தொடங்கிய என்பதைத் தாம் ஆண்டுகளின் காலகட்டத்திலிருந்து இன்றுவரை இதன் வளர்ச்சியில் பாரிய முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. பெண்களைப்பற்றிய தனிப்பட்ட சமூகப் பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் புதிய ஓர் அத்தியாயம் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது உலக நாடுகளையே எமது போராட்டத்தின்பால் ஈர்த்துள்ளது என்பது குறிப்பிடக்கூறப்படவேண்டியுள்ளது.

ஒரு காலத்தில் பெண்களை கடற்கரைக்கே செல்ல அனுமதிக்காத நிலை இருந்

தது. மரபுகளும் மூடநம்பிக்கைகளும் அவர்களை வெளியே வரவிடாமல் வைத்திருந்தன. ஆனால் தற்போது பெண் போராளிகள் கடுமையான நீச்சற் பயிற்சிகளையும் கடற் பயிற்சிகளையும் பெற்று இச் சமுதாயத்தில் புதிய வரலாறு ஒன்றைப் படைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஓர் உன்னதமான தலைமையின்கீழ் அணிவகுத்துள்ள இப் படையணியின் செயற்பாடுகள், பெண்களால் எதையும் சாதிக்கமுடியும் என்பதில் மிகுந்த நம்பிக்கைகளையும் சாதனைகளையும் நிலைநாட்டி வருகிறது. நாட்டின் ஒட்டுமொத்தமான வளர்ச்சிக்கு, நாட்டினது துரித விடுதலைக்கு ஆண்களினதும் பெண்களினதும் சமமான செயற்பாடுகள் அத்திவாரமாய் விளங்கும். அதன் மூலமே முழு வெற்றியினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நேற்றைய பின்னிரவில் வெடி ஒன்று அதிர்ந்ததே. எங்கள் தலைநகரின் வாசலில், எதிரியின் கோட்டையில் அந்த வெடி எதிரொலித்ததும் நீளக்கடல் ஒரு முறை புலம்பிற்று. மலை மீது தொட்டுச் சென்ற மேகங்கள் கலைந்து போயின. அலைமுடியில் செந்நீர் திரண்டு மேலெழுந்தது. நேற்றுவரையும் என்னோடிருந்த தோழியைக் காணவில்லை. கேட்டபோது, இந்தக் கடலோடுதான் கலந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

தென் தமிழகத்தில் நடாத்தப்பட்ட முதலாவது, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமான கடற் கரும்புலித் தாக்குதலில் பங்கேற்ற மேஜர் மதுஷாவும், கப்டன் சாந்தாவும் தேசியத் தலைவருடன் காணப்படுகின்றனர்.

வீடுகலைப்புலிகள் மகளிர் அமைப்பின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

எங்கள் பார்வையில்

நமது பெண்களுக்கு ஒரு நாள்

நியூயோர்க் நகரின் ஒரு நெசவுத் தொழிற்சாலை.

தொழிற்சாலையின் பெண் ஊழியர்கள் தமது ஊதியத்தை உயர்த்தித் தருமாறு தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தை நோக்கி உரிமைக் குரலை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தனர். நீண்ட காலத்தின் பின் அன்று தான் முதன் முதலாக பெண்கள் தங்கள் வாய்களை திறந்திருந்தனர்.

இதைத் தொடர்ந்து பெண்ணுரிமை சம்பந்தமாக கருத்து மோதல்கள், மாநாடுகள், தீர்மானங்கள் பல எழுந்தன, அனைத்துலகப் பெண்கள் நாள் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதும் நாம் அறிந்த விடயங்களே.

நம் நாட்டிலும் இந்நாள் 1990 இலிருந்து கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இந்நாளையொட்டி பெண்களுக்கான போட்டிகள் நடாத்தப்பட்டுப் பரிசுகள் கொடுத்து ஊக்குவிக்கப்படுவதுடன் எழுச்சிப் பேரணியும் நடாத்தப்பட்டுவருகின்றன. ஏனைய நாடுகளையிட நம் நாட்டில் இந்நாள் பாரிய ஏற்பாடுகளுடன் செய்யப்படுகின்றன என்று தான் சொல்லவேண்டும். இந்தமண் விடுவிக்கப்படும்போது இங்குள்ள பெண்களும் விடுவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் நாம் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றோம். நமது பெண்களும் இங்கே பலவித ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் ஆளாகிவருவதால், அவர்களுக்குரிய நாளை நாம் முழு வீச்சுடனும் கொண்டாடுகின்றோம்.

ஒடுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணினம், தமது ஊதியத்தை உயர்த்தித் தருமாறு குரல் எழுப்பியது அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு பெரிய விடயம். அந்தப் பெண்களின் துணிவு பாராட்டத்தக்கது. அன்று அவர்கள் எழுப்பிய உரிமைக்குரல்தான் இந்த நூற்றாண்டில் 'பெண்ணியம்' பற்றிய எண்ணக்கரு ஆழ வேரூன்றுவதற்கு ஒரு வகையில் காரணமாயிருந்தது. இன்று ஒவ்வொரு நாட்டுப் பெண்களும் தமது உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகப் போராடுவதற்கு வழிகோலியவர்கள் அந்த நெசவுத்தொழிற்சாலைப் பெண் ஊழியர்கள் தான் என்றால், அது பொய்யில்லை.

நமது நாட்டிலும் 'பெண்விடுதலை' என்ற குரல்கள் ஓங்கி எழத் தொடங்கியுள்ளன. 1980 களில் சிலபெண்கள் மண்ணை மீட்பதற்காக ஆயுதம் ஏந்தப் புறப்பட்டனர். இந்தப் புறப்பாடு எம் மண்ணில் ஒரு பெரிய தாக்கத்தை உண்டுபண்ணியது. இந்தத் தாக்கத்தின் விளைவாக நாளைவில் பல பெண்கள் தம்மை ஆயுதப்போரில் இணைத்துக்கொண்டனர். ஆயிரக்கணக்கிலான பெண்கள் களத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

வந்தவர்கள் சும்மா இருக்கவில்லை. தாக்குதல் அணிகளாக வேவு வீராங்கனைகளாக, கடற்புலிகளாக, கரும்புலிகளாக பல்துறையிலும் வளர்ச்சி கண்டுவருகின்றனர். இந்தப் பாரிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது ஆயுதப்போரில் குதித்த முதற் பெண்கள் அணிதான். நமது சமூகம் பல்வேறு பெயர்களைச் சூட்டியுள்ள வெவ்வேறு வகையான பலதளைகளையும் முதலிலே உடைத்தவர்கள் அவர்கள்தான். இந்த மண்ணிலே தமிழீழப் பெண்களுக்கான வீர வரலாற்றின் முன்னுரையாக எழுந்தவர்கள் அவர்கள்தான்.

இந்திய இராணுவத்துக்கும் எமக்குமிடையில் போர் ஆரம்பமான 1987 ஜூன் 10 இல் அந்நிய எதிரியுடன் மோதிய முதலாவது பெண்கள் அணியும் அவர்களேதான். அந்தச் சண்டையில் 2ம் லெப், மாலதி வீரச்சாவு அடைந்தார்.

இந்தச் சாவின்மூலம் நாம் ஒரு விடயத்தை மிகத் தெளிவாக விளக்கிக்கொண்டோம். எப்படி நாம் பாரம்பரியம், பண்பாடு, நாகரிகம் மொழி, தாயகம் என்று அனைத்து விடயங்களிலும் ஏனைய வர்களிலிருந்து வேறுபட்டுத் தனித்துவமாக நிற்கின்றோமோ, அது போலவே பெண்மையின் ஆற்றலை வெளிக்காட்டுவதிலும் தனித்துவமாக இருக்கின்றோம் என்பதுதான் அது. நமது முதற் பெண்கள் அணி எதிரியைக் களத்தில் சந்தித்தபோது, வயதில் மிக இளையவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் அவர்களின் போரிடும் திறன் யாருக்கும் குறைந்ததாக இருக்கவில்லை. இந்த மண்ணின் பெண்களிடம் இயல்பாகவே இருக்கின்ற வீரமும், ஈகமும் அந்த ஜூன் 10 இலே வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

தமிழீழப் பெண்களின் வீரவரலாற்றையே இந்த தப்பி 10 வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்ட நாளாக அமைந்துவிட்டது. அதனால்தான் நாம் அந்நாளை "தமிழீழப் பெண்கள் எழுச்சி நாள்" க்குக் கொண்டாடத் தீர்மானித்துள்ளோம். பங்குனி 8 எவ்வாறு உலகப் பெண்களின் நாளாக கொண்டாடப்படுகின்றதோ, அதுபோலவே தீர்வரும் காலங்களில் ஜூன் 10 நமது பெண்களின் நாளாகக் கொண்டாடப்படும். நமது பெண்களின் தனித்துவமான ஆற்றல்களை வெளிக்கொணரும் வகையில் இந்த நாள் கொண்டாடப்படும்.

அந் நாளில் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் பெண்ணினமும், அவர்களின் அன்புக் கரங்களை பற்றத் தயாரான ஆணினமும் இணைந்து, உலகுக்கே ஒரு புதிய பாதையைக் காட்டவேண்டும் என்பதே எமது பெரு விருப்பாகும்.

(11-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

வெளியிலை நெருப்பு

என்ன? பெரிசா ஒன்றுமில்லையோ? சீதனம் இல்லையென்று கைவிட்டதாலை ஒரு பொம்பிளை செத்துப்போட்டாள். பெரிசா ஒன்றுமில்லையாமோ? என்ன மனிசர் இவங்கள்? எல்லாற்றை முகத்தையும் ஒருக்காப் பார்த்தன். அப்பாவும் இவரும் ஒன்றுமே நடக்காதமாதிரி இருக்கினம். அம்மாவுக்குக் கண்ணிலை தண்ணி முட்டிக்கொண்டு நிக்குது. "என்னை மன்னிச்சு விடு" என்று கெஞ்சிறமாதிரி இருந்தது அவவின்ரை பார்வை. ரமணி நிமிரவேயில்லை. எல்லாரையும் பாக்கப் பாக்கக் கோபம்தான் வந்தது. கோவிச்சு என்ன செய்ய?

மனப்புழுக்கம் விலக கொஞ்ச நேரம் வெளியிலை உலரவினால் நல்லது போலை இருந்தது. படலையடி மட்டும் போய் வருவம் என்று நடக்கத்தொடங்கினன். எனக்குப் பின்னால் அம்மாவும் ரமணியும் ஓடிவந்தார்கள்.

"அக்கா எங்கை போறீங்கள்? ஒரு இடமும் போயிடாதேங்கோ"

என்று ரமணி கத்த,

"ஓம்பிள்ளை அப்பிடி ஒண்டும் செஞ்சிடாதே"

என்று அம்மா அழத்தொடங்கினாள். இதற்கிடையில் அவரும் அப்பாவும் ஓடிவந்து படலை யடியில் நிண்டு என்னைப் போகவிடாமல் தடுத்தார்கள்.

எனக்கு எல்லாமே வேடிக்கையாக இருந்தது. மனதுக்குள்ளே இருக்கிறதைக் கொட்டிக் கத்த வேணும்போலை இருந்தது. அதேநேரம் இவையின்ரை செயல்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கவேணும் போலையும் கிடக்கு. வாய்விட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கினேன். அம்மாவையும் ரமணியையும் அப்பா முழுசிப் பார்க்க, அவர்கள் என்னைப் பிடித்து உள்ளே கூட்டிப் போனார்கள். ஒரு அறைக்குள் விட்டு என்னை பூட்டினார்கள். வெளியில இருந்து எல்லோரின்ரை முகங்களையும் பார்க்கிறதைவிட அறையுக்குள்ளே சத்தம்போடாமல் இருக்கலாம் போலை கிடக்குது. பக்கத்து அறையிலை அம்மாவும் தங்கச்சியும் கதைக்கிறது கேட்குது.

"மஞ்சுவுக்கு உடனேயே எல்லா விசயத்தையும் சொல்லியிருக்கலாம்."

ஒரு குற்றவாளியின்ரை குற்றத்தை என்றை பிள்ளைக்கு தெரியாமல் மறைச்சு என்னத்தைக் கண்டம். எப்பிடியெண்டாலும் கதிரவன் குற்றவாளிதானே. காகக்காக என்றை பிள்ளையை யும் என்னவாவது செய்வான்தானே. இவனைக்

காப்பாற்றத்தான் நாங்கள் படாத பாடு படுகிற உண்மையாயே என்றை பிள்ளை நிம்மதியாய் சந்தோஷமாய் வாழவேணும் என்று நாங்கள் நினைச்சிருந்தால் மாப்பிள்ளையைப் பற்றித் தெரிஞ்சு உடனேயே அவளுக்கு விசயத்தைச் சொல்லியிருக்க வேணும். எல்லாத்தையும் ஒளிச்சுவைச்சு அவளை இப்ப விசரியாக்கிப்போட்டம். சீதனம் குறைகொண்டபடியால் மனிசத்தன்மையையே துடைச்செறிச்சு விட்டு அந்தப் பிள்ளையை ஏமாத்தினவனை மனிசனாய் நினைச்சு நடத்தத் தெரிஞ்சு என்ருக்கு, எங்கடை பிள்ளையும் ஒரு மனிசப்பிள்ளை தான் என்று தெரியாமல் போயிட்டுதே"

அம்மா சொல்லிச் சொல்லி அழுதுகொண்டேனே. எனக்கு எல்லாமே கொஞ்சம்கொஞ்சமா விளங்குது அம்மாவுக்குள்ள புதிய சக்தி ஒண்டு உருவாகினது போலை கிடக்கு.

"அம்மா, நீங்களோ இப்பிடி கதைக்கிறீங்கள்?"

இகைப்போட ரமணி கேட்கிறதும் கேட்குது. உண்மைதான். எனக்கும் ஆச்சரியமாய்தான் இருக்குது. வழமையா அதிர்ந்துகூட போசாத அம்மா இண்டைக்கு ஆவேசமாய்க் கத்துறா. உள்ளுக்குள் புதைந்து கொண்டிருந்த எரிமலை வெடிச்சுத் போல. எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான். வெடிக்கட்டும வெடிச்சு வெளியிலை நெருப்பு வந்து வழியட்டு

நந்தி...

ஆசிய நாடுகளில் பெரும்பாலும் குடும்பங்களின் முழுநிர்வாகத்தையும் கவனிப்பவர்கள் பெண்களாகத்தான் இருக்கின்றார்கள். குடும்பங்களுக்கான உணவுத் தயாரிப்பிலிருந்து, குழந்தைகளுக்குரிய உடைகள், பாடசாலை உபகரணங்களை வாங்குவது வரை சகல வேலைகளையும் பெண்களே கவனித்துக் கொள்கின்றனர். மேலும் பெரும்பாலான குடும்பங்களில் சிறுசிறுதிருத்த வேலைகளைக்கூட பெண்கள்தான் தமது மேற்பார்வையில் செய்கிற வேண்டியிருக்கிறது. பார்க்கப்போனால் குடும்பத்தின் மிகப் பெரும் பொறுப்பு பெண்களின் கைகளிலேதான். ஆனால் பல சமயங்களில் பெண்களால் தமது பொறுப்புக்களைச் சரிவர நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விடுகின்றது. இதன்காரணம் பொருளாதார நெருக்கடி.

பொருளாதார நெருக்கடி என்று நாம் இங்கே குறிப்பிடுவது ஒரு குடும்பத்துக்குரிய செலவுகளை ஈடுகட்டுவதற்குரிய வருமானமின்மையை மட்டுமல்ல, வருகின்ற கொஞ்ச வருமானமும் பெண்களின் கைக்கு முழுமையாக வந்து செருவதில்லை என்பதைத்தான் நாம் பிரதானமாகக் குறிப்பிடுகின்றோம். தன் கணவன் நாளாந்தம் ரூபா 50.00 தான் உழைப்பவன் என்றால்,

தனது, தன் குடும்பத்தினது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த விரும்பும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் கட்டாயம் சிறிய அளவிலான தொகையையேனும் வைப்பகத்தினூடாகச் சேமிக்கவேண்டும்.

தனியாகத் தம் பெயரில் கணக்குகளை ஆரம்பித்து, சேமிப்புக்களை மேற்கொள்வது இன்றைய நாளில் ஒரு அவசியமான செயற்பாடாகும். சேமிப்புகளை மேற்கொள்ளும் பழக்கம் நிச்சயமாக மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும். மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் இப் பணியில் வைப்பகங்கள் செம்மையாக ஈடுபட்டுள்ளன. எனவே தனது, தன் குடும்பத்தினது வாழ்க்கைத்

அப்பகுதியிலுள்ள பெண்களிடம் நாம் இது பற்றிக் கதைத்தபோது, "எமக்கு இது மிகவும் பயன் தருகின்றது. அடுத்த மாதம் வைப்புச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக நாம் அன்றாடம் வருகின்ற பணத்தில் சேமித்து வைக்கிறோம். இதனால் எமது அவசரத் தேவைக்காக வைப்பகத்திலிருந்து நாம் கடன் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு ஒன்று ஏற்பட்டுள்ளது" என்று கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

ஒன்றுக்கு 13% வட்டியைப் பெறும். இக்கணக்கில் உள்ள பணத்தை மீளப் பெறுவதாயின், வங்கியில் வைப்பில் இடவேண்டிய ஆகக் குறைந்த தொகைக்கு மேலதிகமாக உள்ள பணத்தை மீளப் பெறலாம்.

இலங்கை வங்கியின் யாழ் மாவட்டக் கிளைகளில் மட்டும் நமது பெண்களால் 3,700 பொற் கணக்குகள் திறக்கப்பட்டு 30 மில்லியன்

நமது பெண்களால் மீளப் பெற முடியாமல், எட்டாக்கனி போல் தோற்றம் தரும் இவர்களின் வைப்புகள் அங்கே, நம் மக்களை அழித்தொழிப்பதற்கான இராணுவத் தளபாடங்களைக் கொள்வனவு செய்யும் பணியில் செவ்வனே ஈடுபட்டுள்ளன.

இலங்கை வங்கி பெண்களுக்கான சிக்கனத் திட்டத்தை ஆரம்பித்ததின் நோக்கம் நல்லதா, கெட்டதா என ஆராய்வதல்ல நம் நோக்கம். மகளிர் பொற்கணக்கு உட்பட இலங்கை வங்கிகளில் வைக்கப்பட்டுள்ள தமிழரின் சேமிப்புகளை இலங்கை அரசு எவ்வாறு தமிழரை அழிப்பதற்கான பொறிக்கிடங்காகப் பயன்படுத்துகின்றது என்பதையே நாம் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

நமது சமூக அமைப்பின் படி பெண்களே குடும்பத்தின் முழு நிர்வாகத்தையும் கவனிக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களின் கையில் பொருளாதார நிர்வாகமும் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. வழமையாக நமது பெண்கள் 'சீட்டுப்பிடித்தல்' முறைமூலம் ஓரளவுக்காவது பொருளாதாரத்தைத் தமது கைவசம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழீழ வைப்பகத்தில் தமக்

பொருளாதார நிர்வாகம்

பெண்கள் கையில் வரவேண்டும்

அந்தப் பணத்துக்குள்ளேயே அன்றைய நாளுக்கான செலவுகளை ஈடுகட்டும் திறமை பெரும்பாலான பெண்களிடம் இருக்கின்றது. ஆனால் அந்தப் பணம்கூட முழுமையாகப் பெண்களிடம் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பதுதான் இங்கு பிரச்சினைக்குரிய விடயம். வருமானத்தில் பாதிக்குமேல் கணவனின் சீட்டாட்டத்திலோ, குடியிலோ செலவாவதுதான் வழமை. தற்செயலாக என்றாவது ஒரு நாள் வருமானமே இல்லாது போய்விட்டால், மனைவியின் கையில் எஞ்சியிருக்கும் சில்லறைகளைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். வசதியற்ற குடும்பத்துப் பெண்களின் நிலை இப்படியிருக்க,

நடுத்தர வர்க்கத்துப் பெண்களின் நிலை வேறுவிதமானது. அந்தந்த மாத வருமானம் அந்தந்த மாதங்களிலேயே முழுமையாகச் செலவு செய்யப்படுமாயின், திடீரென ஏற்படுகின்ற பண நெருக்கடிக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் போய் விடும். ஆகவே ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கையில் பெண்களின் கையில் பொருளாதார வலு இருக்க வேண்டியதன் தேவை நமக்கு நன்றாகப் புரிகின்றது.

பொருளாதாரத்தை சிறந்த முறையில் பாதுகாக்க, சேமிக்க சிறப்பான வழி என்னவென்றால், வைப்பகத்தில் தமக்கென ஒரு கணக்கைத் தொடங்கி முதலிடுவதுதான். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனித்

தரத்தை உயர்த்த விரும்பும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் கட்டாயம் சிறிய அளவிலான தொகையையேனும் வைப்பகத்தினூடாகச் சேமிக்க வேண்டும்.

நமது தமிழீழ வைப்பகத்தில் பெண்களுக்கெனத் தனியான கணக்குகள் என்று எதுவுமில்லை. எனினும் சாதாரணமான சேமிப்புக் கணக்குகளிலேயே பெண்கள் தமக்குரிய கணக்குகளையும் ஆரம்பிக்கலாம். அண்மையில் நாவாந்துறை -மண்பிட்டிக் கிராம மக்கள் தம்மை மேம்படுத்தும் நோக்கில் தமக்கான கணக்குகளைத் தமிழீழ வைப்பகத்தில் திறந்துள்ளனர். மண்பிட்டிக் கிராமத்தின் பெண்களும் ஆண்களும் தனித் தனியாக தமக்கெனக் கணக்குகளை ஆரம்பித்துள்ளனர். ரூபா 200.00 உடன் கணக்குகளை ஆரம்பித்துள்ள இவர்கள் மாதாந்தம் ஆகக் குறைந்தது ரூபா 50.00 ஐ வைப்பிலிருக்கிறார்கள். இக்கணக்குகளை ஆரம்பித்ததன் மூலம் பல குடும்பங்களுக்கு, கடன் உதவிகளைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அன்றாடம் உழைக்கும் கரையோர மக்களான இவர்களுக்கு தமிழீழ வைப்பகத்தின் இந்த வைப்புக் கணக்குகளும் கடனுதவியும் பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

ஆனால் அதே நேரம் நாம் இன்னொரு விடயத்தையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

இலங்கை வங்கி 1992 ஆம் ஆண்டில் பெண்களுக்கெனத் தனியானதோர் சிக்கனத் திட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்தது. 1992 ஜூலை 29 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இக் கணக்கு "மகளிர் பொற்கணக்கு" என்ற பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது.

சனசக்தி உதவி பெறும் பெண்களும் தோட்டப் பெண்தொழிலாளர்களும் ரூபா 200.00 உடன் இக் கணக்கை ஆரம்பிக்கலாம். தொடர்ச்சியான மாத வைப்பிடாக ரூபா 100.00 ஐ வைப்பிலிடலாம். ஏனைய பெண்களரூபா 500.00 உடன் இக்கணக்கினை ஆரம்பித்து மாதாந்த வைப்பிடாக ரூபா 250.00 ஐ வைப்பிலிடலாம். பதினெட்டு வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்கள்தம் பெயரில் மகளிர் பொற் கணக்குகளை ஆரம்பிக்கலாம். பெண்களைப் பெரும் எண்ணிக்கையில் இக் கணக்குகளில் ஈடுபடுத்தும் நோக்கில் இலங்கை வங்கி சில சலுகைகளைச் செய்கின்றது.

மகளிர் பெற்கணக்குக்கான வட்டி வீதம் சாதாரண சேமிப்புக் கணக்கின் வட்டி வீதத்தை விட 1% அதிகமாகும். தற்போது நடைமுறையிலுள்ள வட்டி வீதப்படி மகளிர் பொற் கணக்குகள் ஆண்டு

ரூபா வைப்பிலிடப்பட்டுள்ளது. இதே போன்று இலங்கை வங்கி தவிர்ந்த, கொழும்பில் இயங்குகின்ற ஏனைய வங்கிகளின் யாழ் மாவட்டக் கிளைகளில் மட்டும் 3,000 கணக்குகள் திறக்கப்பட்டு, 38 மில்லியன் ரூபா வைப்பிலிடப்பட்டுள்ளது. நமது பெண்களின் கைகளில் இவ்வாறு பல மில்லியன் ரூபாக்கள் இருக்கின்றன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமே.

இதில் சிக்கலான விடயம் என்னவென்றால் மகளிர் பொற் கணக்குகள் யாவும் இலங்கை அரசு கட்டுப்பாட்டிலுள்ள வங்கிகளிலுள்ள கணக்குகளாகும். வடக்கு, கிழக்கில் அசாதாரண நிலைகாணப்படுவதாகச் சொல்லித் திரியும் இலங்கை அரசு, எமது தாயகப் பகுதியிலுள்ள தனது வங்கிகளில் திரவப் பணத்தை பெரியளவில் விட்டு வைப்பதேயில்லை. பாதுகாப்புக் காரணங்களைக் கூறி அத்தனை பணத்தையும் தனது தலைநகருக்குக் கொண்டு சென்று விடுகிறது.

இதனால் பொற் கணக்குகளில் வைப்புச் செய்துள்ள நமது பெண்கள் தம் திடீர்த் தேவைகளுக்குக்கூட ஒரு பெருந்தொகைப் பணத்தை மீளப்பெறமுடியாத நிலை தான் இன்று காணப்படுகின்றது.

கௌ கணக்கு ஒன்றைத் திறந்து வைப்பிலிடுவதில் உள்ள பாதுகாப்பு இச்சீட்டுப் பிடிக்கும் முறையிலோ, இலங்கை வங்கியில் மகளிர் பொற்கணக்கொன்றைத் திறந்து வைப்பிலிடுவதிலோ இல்லை என்பது உண்மையே.

- ஜெயஜோதி

அண்மையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து 'பரிதிப் புன்னகை' என்றொரு கவிதை நூல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலை எழுதிய சொதமிழினியன் என்ற தமிழகக் கவிஞர்,

'நிலவுகளல்ல நடமாடும் எரிமலைகள் பெண்புலிகள்'

என்று ஒரு கவிதையை எழுதியிருக்கின்றார்.

இந்நூலுக்கு ழுன்னுரை எழுதிய புதுவை தமிழ் நெஞ்சன் 'பிறத்தால்புலியை அடித்தாள் தமிழ் பெண்ணொருத்தி என்பது கழகக்காலம். பெண்களே புலிகளாய், பெண்புலிகளாய் இருப்பது இன்றைய புலிகளின் காலம்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திய அரசின் 'தடா' வையும் தாண்டி, பெண்புலிகளின் வீரம் தமிழகக் கவிஞர்களின் மனதில் வீரத்தை ஊட்டியிருப்பதில் வியப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை தானே.

சிரமங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள, சேவகம் செய்ய ஒரு தோழி

67-லா உயிரினங்களுக்குமே-மனிதர் உட்பட-உணவு என்பது ஒரு அடிப்படைத் தேவையாக உள்ளது. மனிதர் தவிர்ந்த ஏனைய விலங்குகளும் பறவைகளும், பிற உயிர்வகைகளும் தமக்குரிய உணவுகளை இயற்கையிலிருந்து இயற்கையாகவே பெற்றுக் கொள்கின்றன. மனிதர்கள் மட்டுமே உணவைப் பல வகைகளில் பதப்படுத்திச் சாப்பிடுகின்றார்கள். மனித நாக்கு என்று உணவில் பல புதுச் சுவைகளை நாடத் தொடங்கியதோ, அன்றிலிருந்து சமையற் கலையும் மெல்ல மெல்ல விரிவடையலாயிற்று. காலம் போகப் போகச் சமையற் கலைதான் விரிவடைந்ததே தவிர, அது ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் வேலையாகமட்டும் ஒதுக்கி வைக்கப்படலாயிற்று. நாளடைவில் பெண் என்பவள் உலகினால் 'அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமையற்காரி' யாக உருவகப்படுத்தப்பட்டு, அதற்குள்ளேயே அழுக்கப் பட்டாள்.

காலம் போகப்போக சமையற்கலை தான் விரிவடைந்ததே தவிர, அது ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் வேலையாக மட்டும் ஒதுக்கி வைக்கப்படலாயிற்று. நாளடைவில் பெண் என்பவள் உலகினால் 'அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமையற்காரியாக' உருவகப்படுத்தப்பட்டு அதற்குள்ளேயே முடக்கப் பட்டாள்.

மேலைத்தேய நாடுகளில் சமையல் என்பது இன்று ஒரு சிரமமான விடயமாக அல்லாமல், பல நவீன கருவிகளின் உதவியுடன் சுலபமாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தமிழீழம் போன்ற ஆசிய நாடுகளில், காலையில் சமையலறையினுள் புகுந்து தனது 'கடமையை' ஆரம்பிக்கும் பெண் பெரும்பாலும் இரவிலேதான் சமையலறையைவிட்டு வெளியே வருகின்றாள். சாதாரண பெண்களின் நிலை இப்படியிருக்க, வேலைக்குப் போகும் பெண்களின் நிலையோ மிக மோசமாகவுள்ளது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கு எழும்பி அவசர அவசரமாக அடுப்பை ஊதி ஊதிச் சமைத்து வைத்துவிட்டு வேலைக்குப் போய்வந்து, மீண்டும் மாலையில் அதே அடுப்பிலும் பணியையே தொடருகின்றாள். மறு நாள் காலையிலும் மீண்டும் அதே வேலைதான். நாலு விடயங்களை அறிந்து கொள்ள, நாலு பேருடன் பேசப் பழக எங்கே நமது பெண்களுக்கு நேரம் இருக்கின்றது? தனது (என்று சொல்லப்படுகின்ற) வேலையையே செய்து முடிக்க நேரமில்லாதவளால் எவ்வாறு தாயக மேம்பாட்டில், தனது பிள்ளைகளின் மேம்பாட்டில் கவனம் செலுத்தமுடியும்?

நமது பெண்களுக்குள்ள இந்தச் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்காக, செலவற்ற, சிரமமற்ற முறையில் அமைக்கக்கூடியதும் இலகுவாகப் பாவிக்கக்கூடியதுமான வகையில் 'இரட்டைச் சூட்டடுப்புகள்' இப்போது பரவலாக அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனத்தின் 'சக்திப் பகுதி' இவ்வகை அடுப்புகளை பெருமளவில் தயாரித்து, பரவலாக விநியோகப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு வருகின்றது.

இவ்வகை அடுப்புகளின் பாவனையானது இரண்டு பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கூறுகின்றது: ஒன்று பெண்களின் வேலைப் பளுவைப் பெருமளவில் குறைக்கின்றது. இரண்டு, தமிழீழத்தில் அருகிக் கொண்டிருக்கும் வன வளத்தைப் பேணுகின்றது.

இந்த இரட்டைச் சூட்டடுப்புகள் பாவனைக்கு வரத் தொடங்கிய குறுகிய காலத்துக்குள்ளாகவே எவ்வாறு நம் பெண்களின் அன்பைச் சம்பாதித்து, நெருங்கிய தோழிகளாயின என்பதைப் பார்ப்போம்.

சாதாரண அடுப்புகள் போன்று இவ்வடுப்புகள் அதிகளவு வெப்பத்தை வெளிவிடுவதில்லை. ஒரு பக்க அடுப்பின் வெப்பம் அடுத்த அடுப்பினுள் புகுந்து கொள்கின்றது. இதன் காரணமாக, சமைப்பவர் வெப்பத்தின் தாக்குதலிலிருந்து பெருமளவு தப்புவதோடு, ஒரே நேரத்தில் இரு வேறு சமையலைச் செய்யக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

சாதாரண அடுப்பிலே சமைக்கின்ற பெண்களின் வயிறு, மார்புபோன்ற பகுதிகள் அதிகளவு வெப்பத்தால் பாதிக்கப்படுகின்றன. இதனால் உடல் சூடேற, அதிகப்பட்ட வெப்பத்தைச் சீர்செய்வதற்காக வியர்வை வெளியேறுகின்றது. உடலிலிருந்து நீர் வியர்வையாக வெளியேறுவதால் உடல் உலர்ந்து போகின்றது. இதனால் பெண்களுக்கு மார்படைப்பு, சிறுநீரகம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் ஏற்படக் கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் அதிகம். எரியும் போது வெளிவரும் கரியமிலவாயு (CO₂)

வைச் சுவாசிப்பதாலும், எரிப்பதற்காக மூச்சை இழுத்து இழுத்து ஊதுவதாலும் தலைச் சுற்றல், ஓங்காளம் என்பனவும் ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் அதிகம்.

இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால், அதிகரித்து வரும் விறகுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நாம் மரங்களை வெட்டுவதால் நம் நாட்டின் வனவளம் அருகிக் கொண்டேபோகின்றது. ஒரு நாட்டிலே மரங்களின் அளவு குறைந்தால், தீவிரமான வரட்சியை எதிர்நோக்கவேண்டியவரும். தமிழீழம் நாளை பாவை வனமாகின்ற அபாய நிலையைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமாயின், விறகுக்காக மரங்கள் தறிக்கப்படுவதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். விறகைச் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். இரட்டைச் சூட்டடுப்பு, விறகைச் சிக்கனமாகப் பாவிக்க உதவுகின்றது. அன்றாட உழைப்பாளர்களின் வருமானத்தின் பெரும்பகுதி விறகுவாங்குவதிலேயே கரைவதைத் தடுக்கின்றது.

இவ்வகை அடுப்பை உபயோகப்படுத்தும் பெண்கள் சமையலிலேயே செலவான தமது பெருமளவு நேரத்தை மீதப்படுத்தி, வேறு வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். புகை, கரி, அதிகளவு வெப்பம், பொறி பறத்தல், விறகு விழுந்து விபத்துகள் உண்டாதல் முதலியவற்றைத் தவிர்த்துள்ளனர். சாதாரண அடுப்பைப் போன்று ஊதி ஊதி எரிக்கவேண்டிய தேவையும் இல்லாததால் சுவாசம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களிலிருந்தும் காத்துக்கொள்கின்றனர்.

இரட்டைச் சூட்டடுப்புகளைச் சிறந்த முறையில் பாவித்து உச்சப் பயனைப் பெறுவதற்காக, தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனத்தின் சக்திப் பகுதியினர் தரும் ஆலோசனைகள் இதோ:

1. விறகுகளை பெரிதாக இல்லாமல் சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டிப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதனால் விரைவாகவும், சுடுதலாகவும் வெப்பத்தைப் பெறமுடியும்.
2. சமையலுக்கான அனைத்து ஆயத்தங்களும் (காய்கறிகள் வெட்டி) செய்தபின்னர் அடுப்பை பயன்படுத்த ஆரம்பியுங்கள்.
3. அடுப்புக்குள் விறகுகளை அளவுக்கதிகமாகவோ ஈரமாகவோ வைக்காதீர்கள்.
4. பிரதான அடுப்பின் சுவாலை வெளியேறாதவாறு பாத்திரங்கள் வைத்துத் தடுக்கும் அதே நேரம் இரண்டாவது அடுப்பில் பாத்திரங்களில் ஓட்டியவாறு சுவாலை வெளியேற இடமளியுங்கள்.
5. எந்த நிலையிலும் இரண்டு அடுப்பும் பாவித்தே ஆக வேண்டும்; ஒரு அடுப்பிலே மட்டும் பயன்பெற விரும்பின் மற்றைய அடுப்பில் நீரையாவது கொதிக்க வையுங்கள்.
6. சமையல் முடிந்ததும் அடுப்பை சுத்தமாக வைத்திருக்க எப்போதும் சாம்பலை அகற்றுங்கள்.
7. சமையல் முடிந்ததும் எஞ்சிய தண்ணை எடுத்துக் கரியாக்கி, வரும் துரிக்கட்டைகளை சேகரித்து மறுமுறை சமையல் செய்யும் போது பயன்படுத்துங்கள். இது மேலும் விறகுச் சிக்கனத்தை ஏற்படுத்தும்.
8. அடிக்கடி அடுப்பை மெழுகிப் பாவிப்பது நல்லது. இது அடுப்பின் ஆயுளை அதிகரிக்கச் செய்யும்.

தமிழீழத்தில் இதுவரையில் முல்லை, வன்னியாழ், மாவட்டங்களில் பரவலாக பதினேழாயிரம் சிறிய அளவிலான அடுப்புகளும், தொனாயிரம் பெரியளவிலான அடுப்புகளும் கட்டப்பட்டு பாவனையில் இருந்து வருகின்றன.

நாட்டின் வனவளத்தைக் காக்கவும், பெண்களின் வேலைச் சமையைக் குறைக்கவுமே இரட்டைச் சூட்டடுப்புகளைத் தயாரித்துத் தர தாவடிச் சந்தி, காங்கேசன்துறை விதியிலுள்ள சக்திப் பகுதியினர் (தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனம்) காத்திருக்கின்றனர்.

இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பு. இவ்வகை அடுப்புகளைப் பயன்படுத்தித் தமது நேரத்தை மீதப்படுத்துவதனுடாக பெண்கள் தங்களின் ஒய்வு நேரத்தை அறிவியலிலும், நாட்டின் மேம்பாட்டிலும் செலவிட இது ஒரு அரிய வாய்ப்பு. இரட்டைச் சூட்டடுப்பு உங்களுக்கு ஒரு நல்ல தோழி. உங்களின் சிரமங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள, உங்கள் வீட்டுப் பொருளாதார நிலையை சீர்ப்படுத்த, உங்களுக்குச் சேவகம் செய்ய, உங்களுக்காகவே இவ்வகை காத்திருக்கின்றன.

- உலகமங்கை -

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப் பீட மாணவியான ஜெயரஞ்சனி அண்மையில் 'கூடர்' என்னும் நாடகத்தைத் தயாரித்து மேடையேற்றினார். ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தினால் எப்படிப் பாதிப்படைகிறாள், ஒவ்வொரு பெண்ணினதும் அடிமனத்தின் தேடல் என்ன என்பது போன்ற பல பிரச்சினைகளை இந்நாடகம் விளக்குகின்றது.

இவர் பின்பு 'முளாத்தி' என்றொரு நாடகத்தையும் தயாரித்து மேடையேற்றியிருக்கின்றார். அதுவும் பெண்களின் பிரச்சினைகளையே வெளிப்படுத்தியது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம்

யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம் அக்கால சமுதாய மரபுகளோடும் வாழ்க்கை முறைகளோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. அன்றைய பழமைவாதத்தின் உறைவிடமாக விருந்த யாழ்ப்பாண சமூக மரபில் பெண்களுக்கு கல்வி மறுக்கப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்து 'வேலித்திரை நாகரிகம்' பெண்களின் சமூக, பொருளாதார வாழ்வில் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளையும் மரபுகளையும் வகுத்திருந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே பெண்கள் சமுதாய ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்டும் ஒதுங்கியும் வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்கு முக்கியமான பதவிகள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. ஆண்களோடு பெண்கள் சரிசமமாக இருந்து உரையாடல் செய்தமைக்கோ, கல்வி பயின்றமைக்கோ எதுவித சான்றுகளும் இல்லை. பெண்கள் தங்கள் வீடுகளிலேயே தமது நேரத்தில் பெரும்பகுதியைக் கழித்தனர்.

இதைவிட அக்காலத்து தாய் வழிச் சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கே சொத்துரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. எனவே அப் பெண் மணமுடிக்கும் போது சீதனம் கொடுப்பது வழக்கமாகவிருந்தது. பெற்றோர் தமது பெண்பிள்ளைக்கு சீதனம் சேர்த்து, அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதையே ஒரே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்களேயன்றி பெண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்று மேல்நிலை அடைய வேண்டும். என்பதில் போதிய அக்கறை செலுத்தவில்லை.

மற்றும் 'பெண்கள் படிப்பது வழக்கமல்ல' என்றும், 'அவ்வாறு படித்தால் அவர்கள் ஆண்களை மதிக்கமாட்டார்கள்' என்றும் அக்கால மக்கள் கருதி வந்தனர்.

ஆண்கள் ஓரளவுக்கு கல்வி அறிவு பெற்றவர்களாகவும் குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாகவும் வருமானம் உள்ளவர்களாகவும் காணப்பட்டதால், சமூகத்தில் பெண்களைவிட ஆண்களே மேம்பட்ட நிலையில் காணப்பட்டதுடன் சமூகத்தில் மதிப்பையும் பெற்றிருந்தனர். பெண்கள் கல்வி கற்று முன்னேற வேண்டுமென ஆண்களோ அல்லது ஏனைய பெண்களோ விரும்பவில்லை.

"பெண்கள் கல்வி கற்பது வழக்கமல்ல". என்றும், "படித்த பெண்களை ஆடவர் மணமுடிக்க மாட்டார்கள்"

என்றும் எண்ணியிருந்த காலம் அது. அக்காலத்து யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் அஞ்ஞானத்திலும் மூடநம்பிக்கைகளிலும் தம்மை ஈடுபடுத்தி, எல்லாவற்றுக்கும் அவற்றையே நம்பியிருந்தனர். மருத்துவ வசதிகளற்ற அக்காலத்தில் நோய்களைப் பற்றிய தப்பான எண்ணங்களும் அந்த நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கான தவறான வழிமுறைகளுமே நிறைந்து கிடந்தன.

இத்தகைய பழமைவாதத்தின் உறைவிடமான சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை மிக மோசமானதாகவே இருந்தது. எந்தவித விழிப்புணர்வுகளும் அற்றவர்களாக, சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள சகலதளைகளுக்குள்ளும் அவர்கள் மூடங்கி வாழ்ந்தனர். இத்தகைய நிலையில் இருந்த பெண்களின் வாழ்க்கை முறைமை மேற்கு நாட்டவர்களின் வருகையோடு மெல்ல மெல்ல மாறத் தொடங்கியது. மேற்கு நாட்டவர்களின் வருகையின் நோக்கம் வேறாயிருந்தாலும் கூட, அவர்களின் செயற்பாடுகளுடாக சில சாதக, பாதக விளைவுகளை எமது சமூகம் சந்தித்தது என்பது எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகும். அவர்களின் வருகையானது இம்மக்களின் வாழ்வில், பண்பாட்டில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அவர்களின் முக்கிய நோக்கம் மதத்தைப் பரப்புவதேயாயினும் கூட, அதனுடாக அவர்கள் கைக்கொண்ட நடைமுறை மக்களின் வாழ்விலே பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது.

இத்தகைய ரீதியில் கல்வியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு மிஷனரிமாரின் வருகை ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்தது எனலாம்.

1816 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதத்திலிருந்தே அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் வரலாறு இலங்கையில் ஆரம்பமாகியது. அவர்கள் இலங்கையில் தமது மதமாகிய புரட்டஸ்தாந்து மதத்தை பரப்புவதையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு வந்தனர். இந்தச் சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கு சிறந்த வழி கல்வியே. கல்வியைப் புகட்டுவதன் மூலமே சமயத்தைப் பரப்ப முடியும் என நம்பினர்.

இதற்கான கல்வி முதலில் பெண்களுக்கே அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் இவர்கள் தீவிர அக்கறை செலுத்தினர். அதாவது "ஆறு ஆண்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றுவதைவிட ஒரு பெண்ணை மனம் மாற்றுவது முக்கியமானது" எனக் கூறினர். பெண்கள் பக்தி வைத்தால் நிலையாக இருப்பர் எனக் கூறினாலும், அவர்கள் மூலம் வருங்கால சந்ததியை கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றமுடியும் என்பதைத்தான் அவர்கள் தம் உள்நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

எப்படியிருப்பினும் எதற்காகவோ தொடங்கப்பட்ட

கல்வி ஒரு வழியில் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்கு, அறிவு மேம்பாட்டுக்கு அடிக்கோவியது என்பது முக்கியமானது.

1816-ம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த அமெரிக்க மிஷனரிமாரில் ஒருவரான பி. சி. மெக்ஸ் என்பவர் தாம் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்பொழுது எழுதி வாசிக்கத்தெரிந்த இரு பெண்களை மட்டுமே கண்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்களில் ஒருவரை அளவெட்டியிலும் மற்றவரை உடுப்பிட்டியிலும் கண்டதாகக் கூறியுள்ளார்

இவர்கள் இங்கு வந்து சேர்ந்தகாலத்தில் நமது நாட்டுப் பெண்கள் படிப்பதைச் சமுதாயம் விரும்பவில்லை. பெற்றோரும் பெண்கள் படிப்பதை ஒரு குறைவான காரியம் எனக் கருதினர். ஒரு பெண்ணுக்கு வாசிக்கத்தெரிந்தால் அது அவரது பழக்கவழக்கத்தை மாற்றும் என்றும் கருதினர்

ஊர் ஊராகச் சென்று "நீங்கள் உங்கள் பெண்பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிக்கற்பியுங்கள்" என்று இவர்கள் சொன்னபோது.

"அந்த விஷயத்தை நீர் இங்கே பேசவேண்டாம். எமது நாட்டிலே பெண்கள் கல்வி கற்கும் வழக்கம் கிடையாது. அவர்கள் படிப்பறிவு பெற்றுவிட்டாற் திருமணம் புரிந்து கொள்ளச் சம்மதியுங்கள்"

என்று அந்தப் பெண்களின் பெற்றோர் விடை கூறியதாக அமெரிக்க மிஷன் பாதிரியார் பூர் ஐயர் தனது நூல் ஒன்றிலே எழுதியுள்ளார்.

எனவே இத்தகைய நிலையிலே சமூகத்தின் கருத்து நிலையை மாற்ற வேண்டிய தேவை மிஷனரிமாருக்கு ஏற்பட்டது. அவற்றைவிட அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாண சமூகம் பழைமைவாதத்தின் உறைவிடமாகவே இருந்தது. அத்தோடு இறுக்கமான சாதியமரபும் அவர்களிடையே உடையாதனவாய் இருந்தது. இதன் மத்தியில் அமெரிக்க மிஷனரிமார் உள்நூர் மக்களின் பலத்த எதிர்ப்புக்களுக்கு மத்தியிலே தமது பாடசாலைகளில் பெண்பிள்ளைகளைச் சேர்க்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களின் வருகையின்போதே இங்கு பாடசாலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோதிலும் கூட அவற்றில் பெண்கள் கல்வி கற்பதை அனுமதிக்கவே இல்லை. பெண்கள் கல்வி கற்பதைப் பற்றி 1891 ம் ஆண்டு யூன் மாதம் வெளியான இந்து சாதனம் என்னும் பத்திரிகையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"நீங்கள் எங்கள் வீட்டின் சமாதானத்தையே

கெடுக்க வந்தவர்கள்" என்றும் "அறியாமையே பெண்களின் மிகச்சிறந்த அணிகலன்"

என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எனவே பெரும்பாலான பழமைவாதிகளின் எதிர்நடவடிக்கைகளைச் சமாளித்தபடி மனந்தளராமல் உழைத்த மிஷனரிமார்களினதும் அவர்களினது மனைவிமார்களினதும் முயற்சியின் பயனாக பெண் கல்வி படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தது.

இப்படியாக இலங்கையின் வடபகுதியில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரே பெண்களுக்கு கல்வியறிவு புகட்டுவதை ஆரம்பித்து வைத்தனர். 1817இல் சிறுமிகளைத் தமது திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களுடாக கல்வி கற்பதற்கு அழைத்து, அதன் மூலம்படிப்படியாக பெண்களின் வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்தனர். இதன் முதற்கட்டமாக 1818 இல் தெல்லிப்பளையில் ஐந்து பெண்பிள்ளைகளுடன் ஒரு பாடசாலை முதன் முதலில் உருவானது.

1823 இல் வட்டுக்கோட்டையில் 'பற்றிக் கோட்ட செமினரி' என்ற உயர்கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவிய பின்னர், அதைப்போலவே

நீண்ட காலமாக, வளர்ச்சிகண்ட நாடுகளில், தொடர்ச்சியாக நடந்துவந்த உரிமைப் போராட்டங்களின் பலாபலனாக, பெண்ணினம் குறிப்பிடத்தக்க சில வெற்றிகளை மட்டும் ஈட்டிக்கொள்ள முடிந்தது. அடிப்படையான மனித உரிமைகளையும் அரசியல் சுதந்திரங்களையும் பெண்கள் வென்றெடுக்க முடிந்தது. கல்வி வாய்ப்பும் தொழில் வாய்ப்பும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. எனினும் இந்த நாடுகளில் பெண்ணின் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தபாடில்லை.

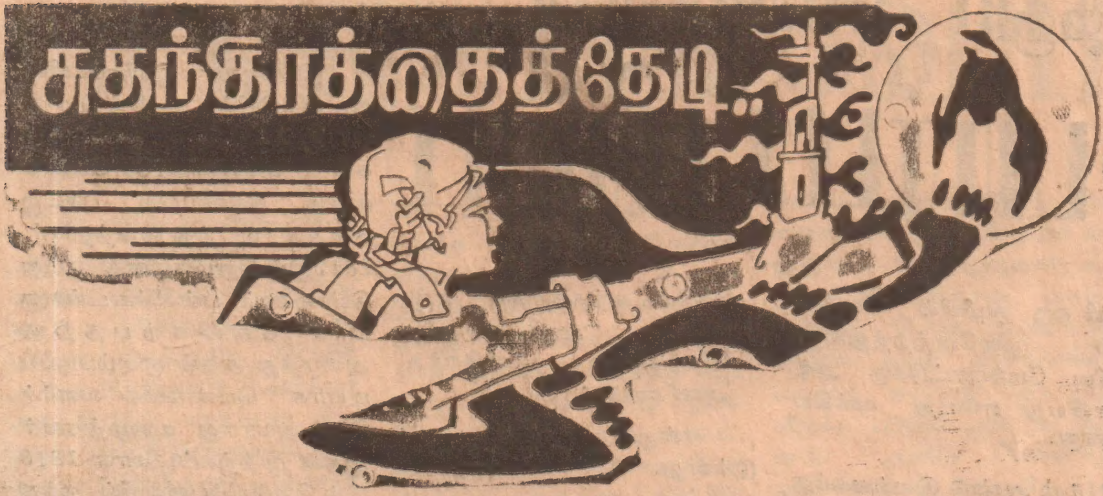
- தலைவர் வே. பிரபாகரன்

இவர்களின் தீவிர பிரச்சாரத்தின் பேரில் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்த மிஷன் வீட்டிற்கு அண்மையிலிருந்த ஒரு முதலியாரின் பேத்தி யாகிய ஒரு சிறுமி 1817 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் நிச்சேட் அம்மையார் என்ற மிஷன் மாதுவிடம் கல்வி கற்க வெனப் போகத்தொடங்கினாள் அந்தச் சிறுமிக்கு நிச்சேட் அம்மையார் மிகுந்த கவனத்துடன் படிப்பித்து விரைவிலேயே அவளை எழுத வாசிக்கக் கூடிய தேர்ச்சியுடையவளாக்கினார். அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலே முதன் முதலில் கல்வியறிவு புகட்டிய உள்ளூர்ப் பெண்பிள்ளை இவளேயாவாள்.

ஒரு மத்திய விடுதிப் பெண்கள் பாடசாலை யாழ்ப்பாணத்திலே அமைக்கவேண்டும் என்கின்ற அவாமிகுதியினால் 1824 ஆம் ஆண்டு உடுவில் மத்திய விடுதிப் பெண்கள் பாடசாலையை உருவாக்கினார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலே மட்டுமல்லாமல் ஆசியாக் கண்டத்திலேயே முதன் முதலாக நிறுவப்பட்ட மத்திய பெண் விடுதிப் பாடசாலையாக இது திகழ்கிறது.

இது உருவாகியதற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. மிஷனரிமாரின் சமயப்பிரச்சார நோக்கோடு அக்கிராமத்துக்கு முதன் முதலாக வணக்கத்துக்குரிய வின்கிலோ (11-ம் பக்கம் பார்க்க)

சுதந்திரத்தைக்கேடி

இரண்டும் சரியான துடியாட்டம். பரபர வென வண்டுகள்போல் சுழலும் கருவிழிகளில் எப்போதுமே எதையும் ஆராய்ந்து துருவும் இயல்பு தெரியும்.

மயூரி, வஞ்சி என்றால் எல்லோருக்குமே சரியான விருப்பம்.

இரண்டும் சரியான சின்னம்.

வஞ்சி தறுப்பு. உருண்டைக் கண்கள்.

மயூரி மாநிறம். நல்ல சொக்கு.

பால்மணம் கொஞ்சம்கூட மாறவில்லை.

ஆனால் பயிற்சியின்போது 'பெரிய மனிதர்கள்' போல் நடந்துகொள்வார்கள்.

இருவரும் 1993ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், மட்டக்களப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த மகளிர் படையணியுடன் வந்திருந்தார்கள்.

மட்டக்களப்புத் தமிழ் சாதாரணமாகவே கேட்க அழகாக இருக்கும். இவர்கள் தங்கள் மழலை மொழியில் அந்தத் தமிழை உச்சரிக்கும் போது இன்னும் அழகாக இருக்கும்.

'அக்கா' என்று சொல்லத் தெரியாது.

'அக்கே, அக்கே' என்று கொஞ்சுவார்கள்.

இருவரும் சின்னங்கள் என்பதால் எல்லோருமே இவர்களுக்குச் சரியான செல்லம். செல்லம் என்பதால் குழப்படி செய்வதில்லை. நிறையக் குறும்புகள் செய்வார்கள்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்த புதிதில், அங்கிருந்து வந்த எல்லோருடனும் இங்கிருந்த பயிற்சியாளியர்கள் அவ்விடத்துப் பயிற்சிபற்றிக் கேட்டு இவ்விடத்துப் பயிற்சிபற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

அவர்களுக்கு காடு என்பது தண்ணீர் பட்ட பாடு. காவல்உலாப் போகும் இராணுவ அணியை மறைந்திருந்து தாக்குவது வெல்லம் சாப்பிடுவது போல். இங்கே நடக்கின்ற தளமுற்றுகைகள், தகர்ப்புகள், வெளிகளில் நடக்கும் சண்டைகள் எல்லாம் அவர்களுக்குப் புதிது.

ஆனையிறவு வெளியில் எப்படிச் சண்டை நடத்தது என்று வஞ்சிக்கும் மயூரிக்கும் வாய் கொள்ளாத ஆச்சரியம்.

"எப்படி அக்கே வெளிக்குள்ளை நிண்டு சண்டை பிடிச்சீங்க? நாங்களெல்லாம் பத்தைக் குள்ளே உருமறைச்சிருந்துதான் சண்டை பிடிப்பம். நீங்க எப்படி ஆனையிறவில் சண்டை பிடிச்சீங்க?"

"ஏன் அந்தச் சண்டைக்கு ஆகாய, கடல் வெளித் தாக்குதல் எண்டு பேர் வைச்சீங்க?"

என்றெல்லாம் துருவித் துருவித் கேட்பார்கள்.

பூநகரிச் சண்டைக்கான பயிற்சி நடந்துகொண்டிருந்த நேரத்தில் வந்ததால் இவர்களும் பயிற்சியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இரண்டு பேருக்கும் குண்டுகள் கொடுக்கப்பட்டன.

பயிற்சியின்போது இருவரும் சரியான சுறுசுறுப்பு.

வகுப்புகளிலும் அப்படித்தான்.

ஒருமுறை சொர்ணமண்ணை, பெண்போராளிகளின் பயிற்சித் தளத்துக்கு வந்து, தான் வகுப்பில் கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சரியாகப் பதிலளித்த ஆண்போராளிகளுக்குப் பத்துக் குண்டுகளைப் பரிசாக அனுப்பியதாகவும், அதேபோல் பெண் போராளிகளும் சரியாகப் பதிலளித்தால் பத்துக் குண்டுகள் தருவதாகவும் கூறினார்.

வஞ்சி, மயூரி உட்பட எல்லோரும் வகுப்புக்கு வந்துவிட்டார்கள். சொர்ணமண்ணையின் கேள்விகளுக்கு வஞ்சியும், மயூரியும் சுறுசுறுப்பாக எழுந்து நின்று சரியான பதில்களைச் சொல்லிவிட்டார்கள். சரியாகச் சந்தோசப்பட்ட சொர்ணமண்ணை அடுத்த நாளே இரண்டுபேருக்கும் கொடுக்குமாறு பத்துக்குண்டுகளை அனுப்பிவைத்தார்.

குண்டுகள் கிடைத்ததில் இரண்டு பேருக்கும் சரியான புளுகு. கண்ணில் பட்ட எல்லோரிடமும் குண்டுகள் கிடைத்த விடயத்தைச் சொல்லிவிட்டு,

தங்களின் பயிற்சி ஆசிரியருடன் போய் பத்துக் குண்டுகளையும் எறிந்து பயிற்சி செய்தார்கள். நாலு குண்டுகள் வெடிக்கவில்லை.

எறிந்து வெடிக்காத குண்டுகளை எப்படிக்கையாளவேண்டும் என்ற பயிற்சி அப்போது இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே பயிற்சி ஆசிரியர், இருவரையும் அருகில் போக விடாமல் தடுத்துவிட்டு, அந்த இடத்தை அபாயமானது என அடையாளப்படுத்தி பலகை நட்டு விட்டு, இவர்களைப் போகுமாறு அனுப்பிவிட்டார்.

பயிற்சியாளியர் அந்த இடத்திலேயே ஏதோ வேலையில் முழுகிப்போனார். தாங்கள் எறிந்த குண்டுகள் ஏன் வெடிக்கவில்லை என்று மண்டையைக் குடைந்துபார்த்து, அலுத்துப்போன மயூரியும் வஞ்சியும், குண்டுகளைச் சோதித்துப் பார்க்கும்

வீரவேங்கை வஞ்சி

விஜயகலா கணபதிப்பிள்ளை

வாகரை, வாழைச்சேனை

பிறப்பு: 1976-01-01 வீரச்சாவு: 1993-11-11

யோசனையுடன் இன்னுமொரு போராளியையும் அழைத்துக்கொண்டு, பயிற்சியாளியரின் கண்ணில் படாமல் பற்றைகளுக்குள் மறைந்து மறைந்து குண்டுகள் விழுந்த இடத்தை அண்மித்தவர்கள், ஒரு தடியால் குண்டைத் தட்டிவிட்டு ஓடிவந்து நிலை எடுத்தார்கள்.

திடீரென குண்டு வெடித்ததில் திகைத்துப் போன பயிற்சியாளியர் திரும்பிப் பார்க்க, பற்றைக்குள் படுத்தவாறு ஆறு சோடிக் கண்கள் திரு திரு வென முழுசிக்கொண்டிருந்தன.

"ஏன்டாப்பா இந்த வேலை செய்தியன்?"

என்று கேட்க,

"என்ன நடக்கும் எண்டு பார்த்தனாங்களக்கே"

என்று பதில் வந்தது.

எதையுமே உடனேயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இவர்களிடம் எப்போதுமே மிகுந்து காணப்பட்டது.

தங்களிடம் குண்டுகள் மட்டுமே இருப்பதை நினைத்து இடையிடையில் கவலைப்படுவார்கள்.

"சண்டைக்குப் போகேக்க குண்டுதானே தருவியன்! எங்களுக்கு அருள் 89 தாங்கோ"

என்பார்கள்.

சின்னங்களின் விருப்பத்தைக் கெடுக்கக்கூடாது என்று அருள் 89களைக் கொடுத்தால், பயிற்சித் தளத்துக்குப் போய் அவற்றை ஏவி, வெடிக்கச் செய்துவிட்டு துள்ளிக்குதிப்பார்கள்.

சண்டைக்கான பயிற்சி காலை ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பித்தால் நள்ளிரவு கடந்து மறு நாள் அதிகாலை ஒரு மணி அல்லது ஒன்றரை மணிவரையில் நடக்கும். அதன் பின்னர் அந்த இருளிலேயே காட்டுப்பாதையால் காவல் உலா போகவேண்டும். அதுமுடிந்து தளத்துக்குத் திரும்பி வந்து படுக்க அதிகாலை நான்கு மணியாகிவிடும். படுத்துவிட்டு ஐந்து மணிக்கு திடுக்கிட்டு வீழுந் தடித்து எழும்பி, பல்லை விளக்காமலேயே மைதானத்துக்குப் போகும் வழியிலுள்ள அருவியில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, ஓடிப்போகும் வழியிலேயே தலையை கைகளால் கிளறிச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு, மைதானத்துக்குப் போய்ச் சேர்வார்கள். இவ்வளவு வேலைகளும் கண்கள் மூடிய நிலையிலேயே நடைபெறும். அவ்வளவு நித்திரை.

திடீரென நெற்றி வலிக்கும். திடுக்கிட்டு கண்களை விழித்துப்பார்த்தால் மைதானத்துப்போகும் ஒற்றையடிப்பாதையிலிருந்து விவகி, காட்டுமர மொன்றுடன் மோதியிருப்பது தெரியும். நெற்றியைத் தடவியவாறு மீண்டும் ஒற்றையடிப்பாதையால் ஓட்டம்.

ஒரளவு வெட்டையான இடங்களில் எழும்பி ஓடுவதற்கு அனுமதியில்லை. ஊர்ந்துதான் போக வேண்டும். காடு என்பதால் இரவு நேரங்களில் மாடுகள் ஓரிடத்தில் கூட்டம் கூட்டமாகத் தங்கியிருந்துவிட்டு காலையில் போகும். அந்த இடம் ஒரே சாணகமாக இருக்கும். சுமமாவே முழங்கால் அளவு சேறும், அதற்கு மேல் அரையடி உயர்மவரை தண்ணீரும் நிற்கும். அதற்குள் மாட்டுச் சாணமும் சேர்ந்தால், நிலைமையைச் சொல்லவே தேவையில்லை.

அந்த அழகான பாதையால்தான் எங்கள் படையணி ஊர்ந்தவாறு செல்லும். நடக்கின்ற பொழுதே நித்திரை செய்யக்கூடிய வல்லமை கொண்டவர்கள் ஊர்ந்துபோகத் தொடங்கினால்...

பின்னால் வந்த அணியைக் காணவில்லையே என்று திரும்பிப் போய்ப் பார்த்தால் எல்லோரும் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருப்பார்கள். அந்தச் சேற்றுக்குள் வஞ்சியையும், மயூரியையும் கைகளை விட்டுத் தேடினால்தான் கண்டுபிடிக்கலாம். எல்லாரையும் தட்டிவிட்டு,

"என்ன பிள்ளையன், நித்திரையோ?"

என்று கேட்டால்,

"சீ நாங்கள் நல்ல முழிப்பு, ஆர் சொன்னது நித்திரையெண்டு"

என்றவாறு ஊர்ந்துபோவார்கள்.

எழும்பி நடக்கின்ற நேரங்களில் பார்த்தால், விண்வெளியில் நடமாடுவதுபோல சமநிலை இல்லாமல் ஆடி-ஆடிப் போவார்கள்.

பெரும்பாலான போராளிகள் வயதில் இளையவர்கள். வஞ்சி, மயூரிபோல மிகச் சின்னவர்களும் இருக்கிறார்கள். அம்மா அப்பாவுடன், செல்லப் பிள்ளைகளாக, துள்ளிக் குதித்துத் திரிய வேண்டிய பருவத்தில், சூரியக் கதிர்கள்கூட ஊடுருவச் சிரமப்படும் அடர்ந்த காட்டுக்குள், நாட்கணக்காக குளிக்காமல், ஒழுங்காகச் சாப்பிட நேரமில்லாமல், நித்திரையில்லாமல் தங்களை வருத்தி ஒவ்வொரு போராளியும் பயிற்சி எடுப்பதைப் பார்க்க நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்யும்.

ஆனால் தமிழன் வலைவிசி. மீன்பிடித்த நாகதேவன்துறையில், தமிழன் வேளாண்மை செய்த பூநகரியில், ஒரு அந்நிய மொழி பேசுகின்ற இராணுவம் ஆளுவதை நினைத்தால் ...

'விடக்கூடாது' என்ற வெறி வரும்.

"அக்கே. பசிக்குதக்கே"

என்று வஞ்சியும், மயூரியும் முன்னால் வந்து இருப்பார்கள். சட்டியில் இருக்கும் குழைத்த சோற்றை உருட்டிக் கையிலெடுத்து நிமிர்ந்து பார்த்தால் இருவரும் நித்திரை தூங்கிப் போயிருப்பார்கள். மெல்லமாக வாயைத் திறந்து ஊட்டிவிட்டால், வாய்க்குள் சோற்றை வைத்தபடியே உறங்குவார்கள்.

"அம்மன், வாய்க்குள்ளை இருக்கின்ற சோத்தை விழுங்கம்மா"

என்று சொல்லி சொல்லி, அவர்களைத் தட்டித்தட்டி, ஒவ்வொரு சோற்று உருண்டையாக ஊட்டி அவர்களைச் சாப்பிடவைக்கும்போது ... எங்கள் மனங்களில் எழும் வேதனையையும் விஞ்சி..., 'இந்தத் துன்பம் அடுத்த தலைமுறைக்கு வரவிடக்கூடாது. எங்களோடேயே எல்லாம் முடியட்டும்' என்ற எண்ணம் வலுப்பெறும்.

ஒரு நாள் அதிகாலை* மாதிரிச் சண்டை செய்து பார்க்கப்பட்டது. இரவு ஒரு மணிக்குத் தொடங்கிய சண்டை அதிகாலையில் நிறுத்தப்

பட்டு, இராணுவத் தளத்தின் மாதிரியைச் சூழ போராளிகள் நிலையெடுத்துப் படுத்திருந்தனர். அணிகளின் பிரதான பொறுப்பாளர்கள் எல்லா நிலைகளுக்கும் போய், நிலைகள் சரியா என்பதைச் சோதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓரிடத்தில் எல்லாரும் அப்படியே நின்று விட்டனர். அவசர அவசரமாக கைகளால் கிண்டி அமைக்கப்பட்ட நிலை ஒன்றில் ஒரு சின்ன உருவம் தன்னையும் தன் ஆயுதத்தையும் குழைகளால் உருமறைத்த நிலையில் நல்ல நித்திரை. உடையும் ஈரம். நிலமும் ஈரம். ஆனால் நல்ல நித்திரை. யாரென்று பார்த்தால், மயூரி!

“மயூரி, எழும்பு மயூரி. முன்னுக்கு ஆமீயின்றை இடம். நீ நித்திரை கொள்ளுறாய், என்ன?”

என்று ஏசு, எழும்பி பொறுப்பாளரின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, பேசாமல் நின்றான். பொறுப்பாளர் போய்விட்டார். அவர் திரும்பி அடுத்ததரம் நிலைகளைச் சோதித்துக்கொண்டு வரும்போது பார்த்தால், மயூரி நல்ல நித்திரையி விருந்தாள்.

“மயூரி, எழும்பு!”

என்று அதட்டினார்.

கண்களைக் கசக்கியவாறு எழும்பிய மயூரி, பொறுப்பாளரின் முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து,

“அக்கோய், பேசாதீங்கக்கா. எனக்கு இப்படி இரவில் நித்திரை முழிச்செல்லாம் பழக்கமில்லை யக்கா, எனக்கு நித்திரை நித்திரையா வருது”

என்று கண்ணீர் வடிய கெஞ்சினாள்.

பொறுப்பாளருக்கோ இந்த வயதில், மழைக்காலத்தில், வீட்டிலே தான் குவிராமல் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தது நினைவில் வர, ஒரு நிமிடம் கலங்கிப்போனார்.

“சரி. இனி அலேட்டாய் இரு”

என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

பயிற்சி நடைபெறும் நேரங்களில் சுறுசுறுப்பாக ஓடித்திரியும் மயூரிக்கும் வஞ்சிக்கும், வகுப்பு நேரத்தை நினைத்தாலே நித்திரை வரும். பயிற்சி ஆசிரியர் முன்னுக்கு நின்று தாக்குதல்களைப்பற்றியோ, ஆயுதங்களைப்பற்றியோ விளக்கிக் கொண்டிருப்பார். அமர்ந்திருந்து கேட்பவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் சிரமப்பட்டு விழித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

வஞ்சி ஆகாயத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். கருமுகில் ஒன்றைக்கண்டதும் பக்கத்திலிருப்பவனைச் சுரண்டி முகிலைக் காட்டுவான். அடுத்த முகிலைக் கண்டதும் மீண்டும் சுரண்டி,

“ரெண்டு முகிலும் முட்டினவுடனே மழை பெய்யும். பார்”

என்பான்.

ஒரு துளி மழை விழுந்தால் போதும். தங்களுடைய அறைக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாகி விடுவான். மழை பெய்து, பயிற்சியாசிரியர் எல்லோரையும் போகுமாறு சொல்லி வாய்முட முன்னரே வஞ்சியும், மயூரியும் அறைக்குள் ஓடிப்போய்ப் படுத்துவிடுவார்கள்.

காட்டுக்குள் ஒருமுறை நாங்கள் புதிய கொட்டிலொன்றை அமைத்துக்கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரு பாம்பு வர, அதை அடித்து வாவில் கட்டி, கொட்டில் வாசலில் தொங்க விட்டு விட்டு, வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தோம். எங்களைத் தேடி மயூரியும் வஞ்சியும் வந்துவிட்டார்கள். வாசலில் தொங்கிய பாம்பைப் பார்த்துவிட்டு,

“ஏன் பாம்பைத் தொங்கவிட்டிருக்கிறீங்கக்கா?” என்றார்கள். அதற்கு நாங்கள்,

“இந்தக் கொட்டில் கட்டி முடிய இதுக்குள்ளை வச்சச் சமைக்கப்போறம்”

என்று புளுக ஆரம்பித்தோம்.

“என்னண்டக்கா சமைக்கிறது?”

“தலைப் பக்கமாகவும் வால்பக்கமாகவும் ஒரு அங்குலம் வெட்டியெறிஞ்சு போட்டு. சின்னச் சின்னத் துண்டா வெட்டிப் பொரிச்சுக் குழம்பு வைக்கப்போறம். ஏன் நீங்க ஒரு நாளும் சாப்பிடேல்லையோ?”

“மட்டக்களப்புக் காட்டிலையும் பாம்பு இருக்குத்தானக்கா. ஆனா நாங்க பாம்புக்கறி சாப்பிடுறதில்லைக்கா. இஞ்ச நீங்க சாப்பிடுறனீங்க எண்டு அங்க சொல்லுறவங்கள். ஒரு பாம்பு என்னெண்டு எல்லோருக்கும் கறி வைக்கக் காணும்?”

“இண்டைக்குப் புதுக் கொட்டிலில் சமைக்க வேணுமெண்டுதான் பாம்பைப் பிடிச்சனாங்கள். எல்லாருக்கும் குடுக்கக் காணாதுதான். சும்மா எல்லோரும் ரேஸ்ட் பண்ணிப் பாப்பம்”

இருவரும் உண்மையிலேயே நம்பிவிட்டார்கள். பேசாமல் பாம்பையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்களுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது சிரித்து விட்டோம். இருவரும் வியப்புடன் எம்மைப் பார்த்தார்கள்.

“நாங்கள் சும்மா சொன்னனாங்கள். பாம்புக் கறி சமைக்கேல்லை, பாம்பை வெட்டி உறுப்பு களைப் பாக்கிறதுக்குத்தான் வச்சிருக்கிறம்”

என்றோம். பாம்பை நெடுக்குவெட்டாகக் கீறிப் பிளந்து, இதயம் குடல் போன்றவற்றைக் காட்டியபோது ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்கள்.

“அதென்னக்கா, இதென்னக்கா”

என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்கள், பாம்பைப் பற்றிய புதிய விடயங்களை அறிந்துகொண்டதில் இருவருக்குமே மகிழ்ச்சி.

ஒரு நாள் இருவரிடமும்,

“உங்களைச் சண்டைக்கு விடாட்டி என்ன செய்வீங்க?”

என்று கேட்டோம். உடனேயே இருவரும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு,

2ம் லெப். மயூரி

தபோதினி சிதம்பரநாதன்

டச் பாலம், கல்லடி, மட்டக்களப்பு.

பிறப்பு: 1976-03-30 வீரச்சாவு; 1993-11-11

“நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததே அண்னையைப் பாத்திட்டு, சண்டைக்குப் போயிட்டு திரும்பிப் போறதுக்குத்தான். அதெப்படிச் சண்டைக்கு விடாமலிருக்கலாம்? எங்களை விட்டிட்டுப் போனாலும் நாங்க ஒருத்தருக்கும் தெரியாம, வாகனம் ஒண்டில ஏறிச் சண்டை நடக்கிற இடத்துக்கு வந்திடுவம்”.

என்றார்கள்.

சண்டைக்குப் போவதற்கு என்ன தடை வந்தாலும் தாண்டத் தயாராக இருந்தார்கள். சண்டைவிடயம் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லாவற்றிலும் குழந்தைகளாகவே நடந்துகொள்வார்கள்.

காட்டிலிருக்கும்போது சிற்றுண்டிகள் வந்தால் முதலில் எங்களுக்கு வந்து, பின்னர்தான் ஆண் போராளிகளுக்குப் போகும். வாகனத்தில் ஏறி எமக்குரியதை இறக்கிவிட்டு, வாகனத்தின் ஓட்டுனருக்குத் தெரியாமல் ஆண் போராளிகளுக்குரிய பொதிகளில் ஓட்டை வைத்து எடுத்து, காற்சட்டைப் பைகளுக்குள் வைத்துக்கொண்டு இறங்கி விடுவார்கள். இரண்டுபேருமே பிரபலமற்ற, ஆனால் மிகப் பெரிய சிற்றுண்டித் திருடர்கள்.

நல்லூர் கோயில் திருவிழாவுக்குக் கூட்டிப் போயிருந்தோம். இரண்டு, இரண்டு ஐஸ்கிரீம் குடித்துவிட்டு, ஊதுகுழல் வாங்கித் தருமாறு அடம்பிடித்து, வாங்கி ஊதுகுழலை ஊதியவாறே நல்லூரைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். இந்தமாதிரி எங்கேயாவது கூட்டிப்போனால் இருவருக்கும் உற்சாகம் வந்துவிடும் சின்னவர்கள்தானே?

ஒருமுறை மக்கள் குடியிருப்புப் பகுதியில் தங்கி நின்றபோது பக்கத்துக் கோயிலொன்றில் திருவிழா நடந்தது. எங்களுடைய இடத்தில் நின்று பார்த்தால், சிற்றுண்டிக் கடைகள் தெரியும். விடுவார்களா வஞ்சியும் மயூரியும்?

“அக்கோய், கலர் கலரா நிறைய முட்டாசிக் கடையக்கா. எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போக மாட்டீங்களாக்கா?”

என்று கேட்டதால், இருவரையும் கூட்டிப் போனோம். வாய்நிறைய, காற்சட்டைப் பை நிறைய இனிப்புக்களுடன் திரும்பினார்கள்.

சண்டைக்குப் போகமுதல் எல்லோருக்கும் முடிவெட்டி, முழுகி, அவரவரின் ஆயுதங்களுடன் படம்பிடிப்பது வழக்கம். வஞ்சியும் மயூரியும் முடிவெட்டிவிட்டு எங்களிடம் வந்து,

“வடிவா இருக்கிறமோக்கா”

என்று கேட்டுவிட்டு,

தங்களுடைய குண்டுகளையெல்லாம் கட்டிக் கொண்டு, ஒருமணற் குவியலுக்குமேல் ஏறி நின்று, கம்பீரமாகப் ‘போஸ்’ கொடுத்துவிட்டு,

“நீங்களும் எங்களோடே நிண்டு எடுங்கக்கா”

என்று தங்கள் பொறுப்பாளர்களிடம் கேட்டு படம் எடுத்தார்கள். பொறுப்பாளர் அவர்களுடன் நின்று படம் எடுத்ததில் ஒரே சந்தோசம்தான்.

சண்டைக்குரிய சகல வேலைகளும் முடிவடைந்துவிட்டன. இனி அடிக்க வேண்டியதுதான். ஒவ்வொரு அணிக்கும் ஒவ்வொரு இலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

மயூரி, வஞ்சிக்குரிய பாதையில் வழிகாட்டியுடன் இவர்கள் முன்னே போய் முட்கம்பி வேலையைத் தகர்த்தவுடன் இந்த இடைவெளியூடாக அணிகள் உட்சென்று தாக்குவதாகத்தான் ஏற்பாடு.

எதிரியின் அரணுக்கு முன்னால், முள்வேலையையும் மேவி வெள்ளம் நின்றது. தண்ணீர் சலசலக்காமல் அமைதியாக முன்னேறிய வஞ்சியும் மயூரியும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இருந்தார்கள். ஏதேதோ கனவுகளெல்லாம் அவர்களுக்கு, சண்டை முடிந்து வந்து அது செய்ய வேண்டும், இது செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம்.....

எதிரியின் காவலரணுக்கு முன்புள்ள முள்வேலிகளை நெருங்கிய சமயத்தில், தற்செயலாக எதிரி ஏவிய டொங்கான் எறிகணை ஒன்று இவர்களருகில் வந்து விழ.....

இரண்டு குஞ்சுகளும் காணாமற்போனார்கள்.

இரண்டும் கடைசி நேரத்தில் புகைப்படக்கருவிக்குப் ‘போஸ்’ கொடுத்த அழகில் மயங்கியதும்.....

எதையும் சுறுசுறுப்பாகவும் ஆளுமையுடனும் செய்வதைப் பார்த்து, இந்தச் சண்டை முடிய இருவருக்கும் நல்ல பொறுப்புக்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தும்.....

இன்னும் எங்களுக்கு மறக்கவில்லை.

அந்தப் பிஞ்சுகளைச் சுற்றி நாங்கள் கட்டியெழுப்பியிருந்த கனவுக்கோட்டையெல்லாம் பூநகரியில் ஓடிய இரத்த ஆறுடன் கரைந்துபோனது.

சுவரில் இருந்து சிரித்துக்கொண்டேயிருக்கின்ற இரண்டு சின்னங்களையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் “எந்த துன்பத்தையுமே நாங்கள் அடுத்த தலைமுறைவரை தொடர விடக்கூடாது. எல்லாமே எங்களோடு முடியட்டும்”

என்ற எங்களின் எண்ணம் இன்னும் வலுப் பெறுகின்றது.

— மலைமகள்

பகிர்ந்துகொள்வோம்

61 ன்று ஒரு பெண் இரவில் நடமாடுகிறாளோ அன்று தான் அந்தநாடு, உண்மையில் சுதந்திரம் பெற்ற நாடு என்கிறார் ஒரு பெரியார். எமது தமிழீழத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஆணுக்கு சமமாகப் பெண்களும் ஆயுதம் ஏந்தி தமது சுய நிர்ணய உரிமை கேட்டு போராடுகிறார்கள். அந்நிய இராணுவத்துடனான சண்டைகளிலும் அவர்களின் வீரம் தெரிகின்றது. நமது எதிரி இங்கு வெளிப்படையாக நடமாடவில்லை என்பதால் எம் பெண்கள் இரவில் நடமாட முடிகிறதா? இம் மண்ணில் இன்றும் வேண்டத்தகாத சில முறைகேடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனவே! எமது நீதிமன்றத்தில் (11-ம் பக்கம் பார்க்க)

வெளியிலை நெருப்பு வரட்டும்

கொஞ்ச நாட்களாய் எனக்கு முன்னாலே கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு ஒண்டு நடந்து கொண்டிருக்கிறதுபோல எனக்குத் தெரியுது. என்ன வெண்டுதான் எனக்கு விளங்கேல்லை. ஆனால் என்னைத்தவிர வீட்டிலை இருக்கிற எல்லாருக்குள்ளையும் ஏதோ பிரளயம் நடந்து கொண்டிருக்குது போல தெரியுது.

கதிரவனுக்கும் எனக்கும் கலியாணம் நடந்த நாளிலைதான் இந்த மௌன நாடகம் தொடங்கியிருக்கவேணும் எண்டுமட்டும் எனக்குள்ளை ஏதோ ஒண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்குது. அம்மாவும் தங்கச்சி ரமணியும் என்னை வித்தியாசமாய் பார்க்கிறது போலையும் இருக்குது. சில வேளை அது என்றை மனப்பிரமையாயும் இருக்கலாம்.

“ஏன் ரமணி எல்லாரும் என்னை வித்தியாசமாய்ப் பார்க்கிறீர்கள். எனக்குத் தெரியாமல் உங்களுக்குள்ளை ஏதோ கதைக்கிறீர்கள். எனக்கு என்னவெண்டு சொல்லக்கூடாதே. கலியாணம் முடிஞ்ச உடனே என்னை வேறே மாதிரி நடத்துறீர்கள். அப்படித்தானே”

மனம் பொறுக்காம, ஒரு நாள் தங்கச்சியிட்டை கேட்டபோது,

“ஏனக்கா இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறீர்கள்? தேவையில்லாத கற்பனையையெல்லாம் வளர்த்துக் கொண்டு உங்களை ஏன் வருத்துறீர்கள்.”

என்று அன்போடை அதட்டி என்னைச் சமாளித்தாள். அதுக்குப்பிறகு அவளிட்டை இதைப் பற்றி ஒண்டும் கதைக்கேல்லை.

அம்மாவிட்டை மெல்லமாய் கதை குடுத்து அறிவம் எண்டு நினைச்சு ஒரு நாள் சமையல் வேலையில் அம்மாவும் நானும்மட்டும் தனிய நிக்கேக்குள்ளை,

ஆனால் இந்தக் கலியாணம்தான் எனக்குக் குழப்பத்தைத் தருகுது. கலியாணம் நடக்கேக்குள்ள எல்லாரிட்டையும் இருந்த மகிழ்ச்சி, இப்ப ஒரு தரிட்டையும் இல்லைப்போலத்தான் தெரியுது. எல்லாரின்ரை முகத்திலையும் இருள் படிஞ்சதுபோல கிடக்குது.

“அம்மா, ஏன் எல்லாரும் கவலையாயிருக்கிறீர்கள். என்றை கலியாணம் நடந்த நாளிலையிருந்துதான் இப்பிடி இருக்கிறீர்கள். ஏன்மமா இந்தக் கலியாணத்திலை உங்களுக்கு விருப்பமில்லையோ? நீங்கள் எல்லாரும்தானே பேசிச் செய்தீங்கள். கலியாணப் பேச்செல்லாம் முடிஞ்சு, ஐஞ்சாம் தேதி கலியாணம் எண்டு சொல்லேக்குள்ளை தானே எனக்கு விசயமே தெரியும். ஏதாவது மறுத்துக் கதைச்சானானே. மறு வார்த்தை பேசாமல் நல்லபிள்ளையாய்த்தானே நடந்துகொண்டீன். பிறகு ஏன்மமா எல்லாரும் இப்பிடி நடந்து கொள்ளுறீங்கள்?”

இவ்வளவு நாளும் மனதுக்குள்ளை குமைஞ்சு கொண்டிருந்ததையெல்லாம் மனமளவெண்டு கொட்டினீன். இப்படியெல்லாம் எதிர்பார்க்காத அம்மா விக்கித்துப்போய் கொஞ்சநேரம் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நிண்டா. பிறகு தன்னை ஒரு மாதிரி சமாளிச்சுக்கொண்டு,

“இல்லை மஞ்சு. நீ நினைக்கிறது போல ஒண்டுமில்லை. அது வந்து ...”

அம்மா சொல்லுறதுக்குள்ள,

“என்ன சமையல் நடக்குதா? இல்லையெண்டால் மாநாடு நடக்குதா”.

என்ற அப்பாவின் அதட்டல் என்னை கிடுகிடு வெண்டு நடுங்க வைச்சது. அம்மாவும் என்னைப் போலை நடுங்கிக்கொண்டு நிண்டா.

அப்பா ஒரு அதட்டல் போட்டாலே அம்மாவும், ரமணியும், நானும் கப்பிப்பெண்டு அடங்கிப் போய்டுவம். ஆனால் அதுக்காக அப்பா கொடுமையாய் எங்களை நடத்துறாரெண்டு அர்த்தமில்லை. என்ன பொருள் வேணுமெண்டு கேட்டால்

லும் உடனே எங்களுக்கு வாங்கித்தந்து விடுவார். அந்த அந்தக் காலத்தில என்ன ஃபாஷனோ, நாங்கள் கேட்காமலேயே எல்லாம் வாங்கித்தந்துவிடுவார். உடுப்பெண்டாலும் அப்படித்தான். நகையெண்டாலும் அப்படித்தான். சாப்பாட்டு விசயத்திலையும் அப்படித்தான். என்ன விருப்பமெண்டாலும் அதைச் செய்து எங்களுக்கு குடுக்கச் சொல்லி அம்மாவைக் கண்டிப்பார். ஆனால் அவரின்ரை சொல்லுக்கு மறுவார்த்தை கதைச்சால் அவ்வளவுதான். வார்த்தைகளாலேயே கொண்டு போடுவார். ‘பொம்பிளையெண்டால் அடக்க ஒடுக்கமாய் வீட்டுக்குள்ளை இருக்கவேணும். ஆம்பிளையன் அவையளுக்குத் தேவையானதை வெளியிலை போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுக்கவேணும்’. இதுதான் அப்பாவின்ரை கொள்கை. வெளியிலை நடக்கிற எந்த ஒரு விழாவுக்கும் நாங்கள் போனதில்லை. எவ்வளவு ஆசையிருந்தாலும் அப்பாவிட்டை கேக்கிற ில்லை. கேட்டால், குத்தலும் கண்டிப்புமாய்ச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுவார். அதைப்பற்றி யோசிச்சு, கவலைப்பட்டு, அழுவதிலும் பார்க்க, கேட்காமல் விடலாம். எனக்கு கலியாணம் எண்டு சொன்ன உடனே நான் சந்தோசப்பட்டது ஒண்டே ஒண்டை நினைச்சத்தான். இனியாவது வெளியிலை நிகழ்ச்சிகள் பார்க்கப் போகலாம் எண்டதுதான் அந்த சந்தோஷத்துக்கு காரணம். மாப்பிள்ளை எப்பிடி எண்டுக்கூட விசாரிக்கேல்லை. விசாரிச்சும் ஒண்டும் ஆகப்போற தில்லைத்தானே.

ஆனால் இந்தக் கலியாணம் தான் எனக்கு குழப்பத்தைத் தருகுது. கலியாணம் நடக்கேக்குள்ள எல்லாரிட்டையும் இருந்த மகிழ்ச்சி இப்ப ஒருத்தரிட்டையும் இல்லைப்போலத்தான் தெரியுது. எல்லாரின்ரை முகத்திலையும் இருள் படிஞ்சது போல கிடக்குது. அப்பா மட்டும் வழக்கம்போல அதிகாரதோரணையில் எல்லோரையும் அதட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். நடந்திருக்கிற விசயம் அப்பாவை மட்டும் பாதிக்கேல்லைப்போல கிடக்குது. இவரிட்டை என்னவெண்டு கேப்பமெண்டால், அதுவும் பயமாய்த்தானிருக்குது. இவரும் அப்பா மாதிரி இருந்திட்டால் என்ன செய்யிறது?

என்ன நடந்திருக்கும் எல்லாருமே கவலைப்படுற அளவுக்கு? குடும்பத்திலை ஆரேனும் செத்திருந்தா, எப்படியும் எனக்குச் சொல்லியிருப்பினும், சீதனப்பிரச்சினையாயும் இராது. ஏனென்தான்

டா மாமி வீட்டுக்காரர் கேட்டதுக்கும் மேலால அப்பா தந்து விட்டார். இவரைப் பாத்தாலும் சீதனம் குறைவு, அப்பிடி, இப்பிடியெண்டு கவலைப்படுற மாதிரியில்லை. ஆனால் என்னோடை இருக்கிற நேரங்களிலை இவர் கொஞ்சம் பதட்டப்படுறமாதிரியும் எனக்குத் தெரியுது. என்னவாயிருக்கும்? ஏதேனும்வருத்தமோ? அதை மறைக்கிறதுக்குத்தான் ஒருவேளை எல்லாரும் சேர்ந்து கஸர்ப்படுகினமோ?

வீட்டிலை நடக்கிற சில விசயங்கள் இன்னும் என்னைக் குழப்பிக் கொண்டே இருக்குது. கலியாணம் நடந்து இரண்டாம் நாள் என்றைகிடுகிடுகள் இரண்டுபேர் வந்திருந்திச்சினம். அவையளைக் கண்டவுடனே சந்தோஷமாய் வரவேற்றீன். அவையிட்ட மனம் விட்டு கதைக்கவேணும்போலைஇருந்தது. அவர் கொஞ்சநேரத்தானை எழும்பிப்போயிட்டார். ‘அப்பாடா’ எண்ட நிம்மதிப் பெருமூச்சோடை அவையளோடை கதைக்கத்தொடங்கி கொஞ்ச நேரத்தானை தங்கச்சி பக்கத்தில வந்துஇருந்தாள். வழமையாக அவளோடை நல்லாக் கதைக்கிறவை அண்டைக்குமட்டும் என்னவே தயங்கின மாதிரி இருந்தது. அவள் அலுவல் எண்டு உள்ளே போன நேரத்திலை அம்மாவந்தா. இப்பிடி மாறிமாறி யாரோ எனக்குப் பக்கத்திலை வந்திருந்திச்சினம். அவையும் என்னட்டை ஏதோ கதைக்கத் துடிக்கினம் எண்டு விளங்கிச்சது. ஆனால் ஒண்டுமே செய்ய முடியேல்லை. போறநேரம் அவை என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துவிட்டுப் போனதை இண்டைக்கும் என்னாலை மறக்கமுடியேல்லை.

எல்லாரும் சேர்ந்து என்னைச் சின்னப் பிள்ளையா நடத்திறமாதிரி இருக்குது. வீட்டுக்காரரும் ஒரு மாதிரியா இருக்கினம். வந்து போறவை

யும் ஒரு மாதிரியா இருக்கினம். ஆனால் ஒருதரும் ஒண்டும் சொல்லுகினமில்லை. கேட்டாலும் ஒழுங்கான பதிலில்லை. பாப்பம் இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படி இருக்கப்போகினம் எண்டு.

கலியாணம் முடிஞ்ச பத்து நாளாச்ச ஊமை நாடகம் தொடர்ந்து நடக்கிறமாதிரியும் டுக்கு. சில நேரங்களிலை எல்லோரும் சரியா இருக்க நான் தான் வீணாக் கற்பனை செய்யிறேன் போலையும் இருக்கு. கலியாண வீட்டுக் கலகலப்பிலை கொஞ்ச நாளா நான் பேப்பரும் படிக்கேல்லை. பேப்பரை வாசிச்சாத்தானே எங்கை என்ன நடக்குது எண்டு எனக்குத் தெரியும். வழக்கமாப் பேப்பர் அடுக்கிற இடத்துக்குப் போய், என்றை கலியாணத்துக்கு முதல் நாளையிலிருந்து வந்த பேப்பர்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து இருந்தீன்.

எல்லாத்தையும் படிச்சுக்கொண்டிருக்க எங்கே நேரம்? முன்பக்கச் செய்தியையும் ஆசிரியத் தலையங்கத்தையும், நினைவு கூருகிறோமையும், சாவு அறிவித்தல்களையும் மட்டும் வாசித்துப் பார்த்தீன். வழமையா இதுகளை முதலிலை பார்த்துப்போட்டுத்தான் மற்றதுகளைப் பார்க்கிறீளான். இண்டைக்கு எவ்வாத்தையும் பாக்க நேரமில்லை. பேந்து ஆறுதலாப் பாப்பம்.

அட இதென்ன! ஒரு பிள்ளையின்ரை சா அறிவித்தல் வந்திருக்குது. என்றை இவரின்ரை ஒபீசுக் காரர்தான் அஞ்சலி போட்டிருக்கினம். அப்ப இவருக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும். ஒண்டா வேலை செய்யிற ஆக்களை எப்படியும் தெரியும்தானே.

பாவம்! ஏன் இந்தப் பிள்ளை செத்தது? அதுவும் எங்கடை கலியாண நாளண்டுதான் செத்திருக்குது. அப்ப ஏன் இவர் போகாமல்விட்டார்? புது மாப்பிளைபொம்பிளையைய முதலில செத்தவீடுகளுக்குப் போறதுக்குப் பெரியாக்கள் விடமாட்டி

னம்தான். எண்டாலும் இவருக்கு மனுசத்தனம் இல்லையோ? என்னைக் கூட்டிப் போகாட்டியும் தானாவது போய்வந்திருக்கலாமோ? எனக்கு அந்தப் பிள்ளையின்ரை படத்தைப் பார்க்க ஒரு மாதிரி இருந்தது.

வாசலுக்கை செருப்புச் சத்தம் கேக்குது. இவர்தான் வாறாராக்கும். உள்ளே வந்தவர் பேப்பர்களை மடி நிறைய வைத்திருந்த என்னைக் கோபமாகப் பார்த்தார்.

‘மனிசன் களைச்ச விழுந்து வாறன். மகாராணி பேப்பர் படிக்கிறியோ?’

எண்டு கேட்டிருந்தாக்கூடப் பரவாயில்லை. இவரின்ரை பார்வையைப் பார்க்கத்தான் பயமா இருந்தது.

நான் எதுவுமே பேசாமல் எழும்பிப்போய் அவருக்கு சாப்பாடு எடுத்துவைச்சிட்டு அவர் முகம், கை, கால் கழுவிக்கொண்டு வரும்வரை பார்த்துக்

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

நாளையும் கடமொரமேறி

“கொடுத்தால் கடலன்னை வாரிக்கொட்டிக்கொடுப்பாள். கோபம் எல்லை மீறும் சமயங்களில் குழறிக் கொந்தளித்து, தன் பிள்ளைகளையே படகுகளுடனும் வலைகளுடனும் வாரிக் கொண்டுபோவாள். இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தம் வாழ்வில் அடிக்கடி சந்திப்பவர்கள் இவர்கள். அதனால் இறுகி இருப்பா இப்போனார்கள். அக்காவும் கடலன்னையின் குழந்தைதானே?”

“கேட்டியே எசயத்தை. ஒரு பொம்மினை கடல் தொழிலுக்குப் போய் வருகிறாமே”

“இதுவும் ஒரு கதையோ அண்ணா? ஆம்பிளையன் கடலுக்குப் போறதே எவ்வளவு கஸ்டம். ஒரு பொம்மினை போகுதெண்டால், உது நம்பக்கூடியகதையே, ஆ...?”

“நம்பாட்டிவிடன். உங்கை எல்லாரும்தான் இதைப்பற்றிக்கதைக்கிறார்கள்”

இப்படிப் பலபேரின் விமரிசனத்துக்கும் வியப்புக்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருப்பவர் வேறுயாருமல்ல. வடமராட்சியிலுள்ள திக்கம் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த செபமாலைநாயகி என்ற பெண்தான்.

தனது ஆறு வயதிலிருந்தே இவர் தந்தையுடன் கடலுக்குத்தொழில் செய்யப் போய்வருகின்றார். இப்பொழுது இவருக்கு முப்பத்தொரு வயது. இப்போது இவர் ஒரு கைதேர்ந்த கடற்பொழிலாளி.

இவரை சந்திப்பதற்காக நாம் போயிருந்த போது, வீட்டிலே சமைப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்பொழுது எப்படிக்கடற்பொழில் போகிறது என்று கேட்டதற்கு,

“இப்ப கொஞ்சநாளாத்தான் போய்வாரம். வழுமையா கார்த்திகை விளக்கிட்டோடை தொடங்கிதைப்பொங்கலோடை பூடியிற மாரி, இந்த பிறைசரியாப் பிந்திப்போச்சது. நாலுமாசமா கடமேரத்தைக் கரையிலை இழுத்துவிட்டிட்டு இருந்தம். இப்பதான் பழையபடி போகத் தொடங்கியிருக்கிறம்” என்றார்.

எல்லாவற்றையும் என் அனுபவமும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறன்”

“கடலில் நீங்கள் நின்ற நேரங்களில் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட வித்தியாசமான அனுபவங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லிடுமாமா?”

“ஆழக்கடலுக்குப் போகாததால், காலநிலை மாற்றத்தால் ஒரு பிரச்சனையும் வரேல்லை, ஆனா நேவியால் (சிறிலங்காக்கடற்படை) கரைச்சல் வந்திருக்குது

ஒரு நாள் மீன் நல்லாப்பட்டது. அப்ப நாங்கள் வலையை இழுத்து மீனை எடுத்திட்டு, திரும்பவும் வலையைப்போட்டு இழுத்து மீனை எடுத்துக்கொண்டிருந்தம். அந்த நேரம் எங்களிட்டை போட் (படகு) இருந்தது. அதுக்குக் ‘கடலரசி’ எண்டு பெயர். தழிழிலையும் இங்கிலிசிலையும் பெரிசா எழுதியிருந்தது. நாங்க கடலுக்கை நிக் கேக்க நல்லா விடிஞ்சிட்டது. நேவிகாரன் வந்திட்டான். அவனைக் கண்டிட்டு ஓடவும் ஏலாது. பேசாம நின்டம். அவங்கள் என்னைக் கண்டிட்டு ‘நங்கி, நங்கி’ எண்டு கூப்பிட்டாங்கள். ஏன் இன்னும் கரைக்குப் போகாம நிக்கிறம் எண்டதையும் கேட்டான்.

சின்ன அப்பா, சொன்னார், “நாங்க இப்ப ரெண்டாந்தரம் வந்து பிடிக்கிறம். மீன் கூடுதலாயிருக்குது. அதுதான் வந்தனாங்கள். தங்கச்சி தானும் வரப்போகுது எண்டு கேட்டபடியாக் கூட்டிவந்தனாங்கள்” எண்டு. அவங்கள் பேசாமப்போட்டாங்கள். இது நடந்து ஒரு பத்து வருசமாவது இருக்கும். இப்ப அவங்கள் என்னைக் கடலுக்கை கண்டாங்கள் எண்டா ‘கடற்புலி’ எண்டு நினைச்சுப் பிடிச்சுப் போடுவாங்கள்”

என்று சிரித்தார். தொடர்ந்து,

“அதுக்குப் பிறகு கொஞ்ச நாளா, மற்ற வளக்காரரை மறிச்சு, கடலரசி எங்கே எண்டு விசாரிப்பாங்கள். ஒரு நாள் நான்கடலுக்குப் போகேல்லை, அண்டைக்குக் கடலரசியைக் கண்டிட்டாங்கள். ‘நங்கி நங்கி’ எண்டு கேட்டாங்களாம், அதுக்குப்பிறகு நான் போனா, நேவி தூரத்தில் தெரியவே விவத்திவிடுவம்”

“நீங்கள் கடலிலே என்னென்ன வேலைகள் செய்வீர்கள்?”

“வலைபோடுவன். சுவள் வலிப்பன். மீன்பட்ட வலைய இழுப்பன். கம்பு ஊண்டுவன்.”

“கம்பு ஊண்டுதல் என்றால்?”

“சில நேரங்களில் பிருகைக்கு இஞ்சாவை இருக்கிற தண்ணி ஆழக்கடலுக்கை போய்க்கொண்டிருக்கும். அதை வடு எண்டு சொல்லுவம். சிலநேரம் ஆழக்கடல் தண்ணி இஞ்சாவை வந்துகொண்டிருக்கும். அதை வெள்ளம் எண்டு சொல்லுவம். வடுநேரம் மரங்கள் உள்ள வாரதும், வெள்ளம் நேரம் வெளிய போறதும் கஸ்டம். தண்ணியோட்டம் மரத்தைப் பிரட்டிப்போடும். பிருகையை உடைச்சு, உள்னாக்கும் வெளியவும் போய்வர ஒருபாதை வச்சிருக்கிறம். அந்தப் பாதையால வாரநேரம், தண்ணி எங்களுக்கு எதிர்ப்பக்கமா வந்துகொண்டிருந்தா, கட்டுமரத்தில பிழங்கா

லில் இருந்துகொண்டு, ஒருநிளமான தடியை தண்ணிக்குள்ள தரையில ஊண்டிக்கொண்டு கட்டுமரத்தை அசையவிடாம வச்சிருப்பம். கொஞ்ச நேரத்துக்கு ஒருக்கா தண்ணிசமமா நிக்கும். அந்த நேரத்தில கோலை எடுத்திட்டு சவளாலை வலிச்சுக்கெண்டு உள்ன வருவம்”

“அப்பா வராத நாட்களில் நீங்கள் தனியாக் கடலுக்குப் போவதில்லையா?”

“போயிருக்கிறேன். அப்பா வந்தா, அவர் வலையை போட. நான் மெல்ல மெல்லச் சவளைப் போடுவன், பிறகு ரெண்டு பேருமே வலையை இழுப்பம். நான் தனியப் போறநாளிலை நானே ஒரு கையாலை சவளை வலிச்சு வலிச்சு ஒரு கையால வலையைப் போடுவன் பிறகு தனியவே வலையை இழுப்பன்.”

என்றார், வலையை இழுப்பதாலும் துடுப்பு வலிப்பதாலும் காய்த்து இறுகிப்போயிருந்த தனது உள்ளங்கைகளை எமக்குக் காட்டியவாறு.

“என்றை அக்காண்டை பிள்ளையனைச் செல்லமா பிதுகில தட்டினாலே” ‘அன்றி உங்கடை கைபட்டு நோகுது’ என்று சினுங்குவாங்கள்”

“உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமா?”

“பெரியளவில் இல்லை. ஒரு பத்து மீற்றர் வரை நீந்துவன்”

“கடலில் உங்களுக்கு அபாயம் ஏற்பட்டால் எப்படித் தப்பிவருவீர்கள்? என் தொடர்ந்து நீந்திப் பழகாமல் விட்டீர்கள்?”

“காலையில கடலுக்குப் போய் வந்தாப்பிறகு நான்தான் கடைக்குப் போய் சாமான் வாங்கி வந்து சமைப்பன். பின்னேரம் வலைபொத்துவன். பிறகு இரவு சமைச்சுச் சாப்பிட்டுட்டுப் படுத்தா. பிறகு வெள்ளாப்போடை எழும்பிக் கடலுக்குப் போயிடுவன். நானும் அப்பாவந்தானே தனிய. எல்ல வேலையளையும் நானே செய்யிறதால் நேரமே இல்லை. வீட்டுக்கு பின்னாலை கடலிருந்தாலும் நேரம் கிடைக்குதில்லையே?”

என்று ஆதங்கப்பட்டார்.

“போனவருசம் கடற்புலியன் நடாத்தின போட்டியள்ள நானும் விளையாடினன். கழுத்தளவு தண்ணிக்குள்ள நீண்டு கயிறிழுக்கிற போட்டியில நாங்கதான் வெண்டம். எங்கடை அணியில இருந்த ஏழு பேருக்குமே கடற்புலிகள் பரிசு தந்தினம் சங்கீதக்கதிரை மாதிரி கடலுக்குள்ள போசாவை மிதக்க விட்டிட்டு பாட்டுக்கு ஓடி, பாட்டு நிக்க ஒவ்வொருபோசாவோடை நிக்க வேணும். அதுவும் விளையாடினம். சும்மா ஒரேதைவிட தண்ணிக்குள்ள ஒரேது கஸ்டம். ஆனா எங்களுக்கு இதெல்லாம் பழக்கம்தானே”

என்றார் சிரிப்புடன் அந்தக்கடலரசி

எல்லோரையும் விட வித்தியாசமாகவாழ்ந்தாலும் இவர் ஊரிலிருந்து அந்நியப்பட்டுப்போகவில்லை. இயல்பாகவே வாழுகிறார். ஊரவர்களும் இயல்பாகவே ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். கடலுக்குப்போகின்ற நேரங்களில்மட்டும் சாறமும் தலைப்பாகையும் கட்டும் இவர், வீட்டிலிருக்கும் போது சாதாரணமான சட்டைகளையே அணிந்து எளிமையாக இருக்கின்றார்

பிழிந்த வலையொன்றைப் பொத்திக்கொண்டிருந்த அப்பா பெருமூச்சு விட்டார்.

“மீன் பிடிக்கிறது எங்கட குலத்தொழில். எங்கட தொழிலை என்றை மகள் செய்யிறதில் என்ன இருக்குது? நாதஸ்வரக்காரனின்ரை மகள் நாதஸ்வரம் வாசிக்கிறதையோ, பாட்டு வாத்தியாரின்ரை மகள் பாட்டுப் பாடுறதையோ ஆரும் பிறை எண்டு சொல்லேல்லையே. மீன்பிடிக்காரனின்ரை மகள் மீன் பிடிக்கிறதில்மட்டும் என்ன பிழை? குலத்தொழில்தானே? ஏன் என்றை மகளுக்கு ஒண்டும் சரிவருகுதில்லை. பிழித்தொரு வயதாகியும் அவள் என்னோடை தானே இருக்கிறாள்?”

பதில் சொல்லத்தெரியவில்லை எங்களுக்கு. எங்கள் சமூகம் இன்னமும் சில பழமைவாதங்களைப் பேணிக் கடைப்பிடிப்பது எமக்கு வேதனையைத்தான் தருகிறது.

(மறுபக்கம் பார்க்க)

“எப்படி நீங்கள் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட ஆரம்பித்தீர்கள்?”

அப்பா, கடலுக்கு தனக்கு உதவியா என்னைக் கூட்டிப்போகத் தொடங்கினார். வேறு ஒரு ஆளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனா, அந்தாளுக்குச் சம்பளம் குடுக்கவேணும். வார வருமானத்தில இன்னொரு ஆளுக்குக் குடுத்து நாங்களும் சாப்பிடக் காணாது. ஆனபடியாத்தான் நான் போகத் தொடங்கினன். இப்ப அதே பழக்கமாப் போச்சு.

இப்ப கிட்டத்தட்ட இருபத்தஞ்சு வருசமாப் போய்வாரன். ஆழக்கடலுக்குப் போறேல்லை. ஒரு ரெண்டு மைல்வரை போய்வருவம். மற்ற மீன்பிடி காரர்போல பெரியளவு அனுபவம் இல்லாட்டியும், ஓரளவுக்கு கடலைப்பற்றித் தெரியும்”

“கடலின் நீரோட்டங்கள் மாறுவது, கடலின் எழுச்சி, வற்றுவதுபற்றியெல்லாம் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“ஓரளவு தெரியும். கடலில் காற்று மாறுவது, பருவம் மாறுவது, நீரோட்டங்கள் மாறுவது,

5-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி கல்விப்பாரம்...

தம்பதிகள் வந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் ஒரு பாழடைந்த பூந்தோட்டத்தை யும் சுண்ணாம்புக்கட்டிடம் ஒன்றையும் கண்டனர். அதனைத்திருத்தி ஒரு திண்ணைப் பாடசாலையை ஆரம்பித்தனர். அத்திண்ணைப் பாடசாலையில் அப்போது ஒன்பது சிறுவர்கள் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் இங்கு இருந்து கொண்டு கல்வி கற்பவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதன் மூலம் கல்விக்கூடாகக் கிறிஸ்தவத்தையும் பரப்ப முனைந்தார்கள்.

இதற்காக வீடுவீடாகச் சென்று சிறு பெண்பிள்ளைகளைப் படிக்கவர்த்துண்டினர். படிக்க வந்தால் நவீன உடுப்புக்கள் தருவோம் என்றும்,

(8-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

புரிந்துகொள்...

விசாரணைக்கு வரும் வழக்குகளைக் கொண்டே பெண்கள் பற்றிய சமூகத்தின் நிலைப் பாட்டை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். அதில் கூடுதலாக பெண்கள் சம்பந்தமான வழக்குகளே வருவதைக் காண்கின்றோம். எமது ஈழப்போராட்டமானது தனியே தாயக விடுதலையை மட்டும் கருத்திற்கொண்டதல்ல. கூடவே பெண் விடுதலையையும் முதன்மைப் படுத்திச் செல்கிறது. இதனால் பெண்ணியம் சம்பந்தமான ஒரு கருத்து மாற்றத்தை வேகமாகச் செய்ய வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது.

சீதனம்

சீதனப் பிரச்சினையைப் பார்க்கும்போது அதில் மறைமுகமாக ஆணின் தலையீடும் அமைந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். தாய் சீதனம் கேட்பதை தந்தையோ, மகனோ எதிர்ப்பதில்லை. மாறாக அவற்றுக்கு ஆதரவு கொடுத்து அதே சமயம் அவற்றை வாங்குவதில் அக்கறை காட்டாதது

(9-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

வெளியிலை....

கொண்டு நின்றன். வந்து இருந்தவுடனே எந்தக் கதையுமில்லாமல் சாப்பாடு போட்டுக் குடுத்தன். சாப்பிட்டு அரைவாசியாவை அவரின்றை கோபம் ஆறியிருந்தது. அவர் சாப்பிட்டு முடிஞ்சு டேப்பர் வாக்கிப் போயிட்டார். நான் சாப்பிட்டிட்டிட்டு பாத்திரங்களை கழுவிவைச்சிட்டு அவருக்குகிட்டப் போனன். அவர் நல்ல மனநிலையில் இருந்தார். பகிழ்க் சொல்விச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தநேரத்திலைதான் அவரிட்டை கேக்கலா மெண்டு நினைச்சு பேப்பரிலை வந்த அந்தப் படத்தைக் காட்டி,

“இவ உங்கடை ஒபிசிலைதானே வேலை செய்தவா?”

என்றேன். அவர் திடுக்கிட்டது மாதிரி எனக்குத் தெரிஞ்சது. அவர் மறுமொழி சொல்லமுன்னமே,

“ஏன் இந்தப் பிள்ளை செத்தவ? ஏதாவது வருத்தமோ?”

என்று கேட்டேன்.

அவ்வளவுதான். இறங்கின கோபம் பழையபடி ஏறிச்சுது.

“என்ன பெரிய சி.ஐ.டி எண்டு நினைப்போ? தேவையில்லாத விசியங்களிலை தலையிடாதே, தேவையில்லாத கதைகளைக் கதைக்காமல் ஒழுங்கா பொம்பிளையா இரு”

என்று அதட்டினார்.

வேதாகமத்தை சிறந்த முறையில் வாசிக்கத் தெரிந்தால் “நெக்ஸஸ்” தருவோம் என்றும் கூறினர். ஆனால் நீண்ட நாட்களாக ஒரு பெண்பிள்ளைதானும் படிப்பதற்கு வரவில்லை. ஆனாலும் இவர்கள் மனந்தளரவில்லை.

இந்தக்காலகட்டத்தில் ஒரு நாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இரு பெண்கள் அவ்வேளை மழை வந்ததால் ஒதுங்குவதற்கென இவர்களது திண்ணைப்பாடசாலைக்கு வந்தனர், விளையாடிய களைப்பு ஒருபுறம், பசி மறுபுறமாக இப்பெண்கள் மிஷனரிமாரிடம் உணவு வாங்கிச் சாப்பிட்டனர். அக்கால இறுக்கமான பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்த இப்பெண்களின் செயலால் இவர்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்த இவர்களின் பெற்றோர்கள் கோபமுற்றனர். இவ்விரு பெண்பிள்ளைகளும்

போல இருந்துவிட்டு, பின்னர்கிடைத்த இலாபத்தை அனுபவிப்பதில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதுதான் தொடர்ந்து வருகின்றது.

பெண்களை அழுத்தும் இரட்டைச் சுமை

என்னதான் ஒரு பெண் திறமைமிக்கவளாக, மதிப்புமிக்கவளாக இருந்தாலும் குடும்பப் பெண்ணாக இருந்தால், வீட்டிலே சகல வேலைகளையும் பொறுமையோடு செய்துவிட்டு, தாள் களைத்திருந்தாலும் அலுவலகத்தில் இருந்து களைத்து வரும் கணவனுக்கு பணிவிடைசெய்ய காத்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இதனை விட தொழில் பார்க்கும் பெண்ணாக இருந்தாலும் கூட, அலுவலகத்தில் இருந்து களைத்து வந்து ஓய்வு எடுக்காமலே வீட்டுவேலைகளைச் செய்வதை காண்கிறோம். ஆனால் கணவனோ வீடு வந்ததும் ஓய்வு எடுப்பதை காண்கின்றோம். ஆணின் கடமை பொருளீட்டுவது மட்டுமே என்று சமூகம் வரையறை

வீட்டிற்குச் சென்றதும், இவர்களின் உணவை உண்ட பெண்ணின் பெற்றோர் தமது பிள்ளையை முதலில் கொலை செய்ய யோசித்தனர். பின்னர் மனந் துணியாது அப்பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் சென்று மிஷனரிமாரிடம் கொடுத்து, எங்கள் பெண்ணை நீங்களே பெறுப்பேற்க வேண்டும் என்றும் அப்பெண்ணைப் படிப்பித்து சீதனம் கொடுத்து அவளைத் திருமணம் செய்து நீங்களே கொடுக்க வேண்டும் என்றும் ஒப்படைத்துச் சென்றனர். அதற்கு திருமதி விந்தியா அம்மையாரும் உடன்பட்டு ஏற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு தொடங்கியதே அப்பாடசாலையின் விடுதிமுறை. பின்னர் படிப்படியாக டென்கள் விடுதியிற் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தனர்.

கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்குரிய மிகப் பெரிய

செய்து விட்டிருக்கின்றது. ஆனால் பரிதாபத்திற்குரிய பெண் என்ன செய்வாள்? வேலைக்கு போய்வருவதுடன் சமூகத்தால் வகுக்கப்பட்ட தனது பரம்பரைத் தொழிலையும் தனித்து நிர்வகிக்கவேண்டியவளாகிறாள். இந்நேரம் இப்பெண் ஒரு, மனைவியாக மருமகளாக, தாயாக, மகளாக, தன் தொழில் சார்ந்த பதவிக்காக பல பாகங்களை ஏற்று நிர்வகிக்கக்கூடிய நிர்வாகியாக மாறுகிறாள். இதனை யாரும் ஏற்பதில்லை. அவர்களின் திறமைகளை மெச்சுவதில்லை. மாறாகப் பெண் என்பவள் போகப் போகுவதாக அமைந்தவள், ஆண் மனத்திலே பற்பல கணவுகளை உருவாக்கும் மோகினி என்றெல்லாம் விபரித்து அவளை ஒரு மாயக்காரியாக சமுதாயம் விளிக்கிறது. அவள் இரகசியங்களை வைத்துக் கொள்ள தகுதியற்றவள் என்று புலம்புவதோடு நின்று விடாது, பெண்களின் யோசனைகளைக்கூட ஆண்கள் ஏற்க வேண்டியதில்லை என்றெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு பத்

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஏன் இவர் ஏசுகிறார் என்றும் விளங்கேல்லை. அவரின்றை சத்தத்தைக் கேட்டு அப்பா, அம்மா, தங்கச்சி எல்லாரும் ஓடிவந்திட்டினம். என்ன செய்வதெண்டு தெரியாமல் முழுசிக் கொண்டிருந்த என்னிடம்,

“என்னக்கா நடந்தது”

என்று ரமணி கேட்டாள். நான் பேப்பரிலை இருக்கிற படத்தைக் காட்டி,

“இதைப்பற்றித்தான் கேட்டன். இப்பிடிக்கோபமாய்க் கத்துறார்,”

என்று பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு சொன்னன்.

வழமையா எதுக்கெடுத்தாலும் எல்லாரிட்டையும் கத்திற அப்பா இண்டைக்கும் என்னைக் கண்டபடி ஏசப்போறார் எண்டு நினைச்சன். ஆனா அப்பா தன்னை வாழ்க்கையில் முதல்முதலா சரியான அமைதியாகக் கதைச்சார்.

“பொம்பிளையன் தங்கடை புருசன்மாரிலை ஒருக்காலும் ஐமிச்சப்படக்கூடாது மஞ்ச. ஆம்பிளையன் எண்டா அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருப்பாங்க. கலியாணத்துக்குப் பிறகு எல்லாம் சரியாப்போகும். உன்னை புருசன் முந்தி உந்தப் பெட்டையை விரும்பியிருந்தவர். பெட்டை வீட்டிலை சீதனம் சரிவராததால் வீட்டிட்டார். அவன் விசர்ப்பெட்டை உங்கடை கலியாணத்தண்டு மருந்தைக் குடிச்சுச் செத்திட்டான். மற்றும்படி பெரிசா ஒண்டுமில்லை.”

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

கருவியாகவும் இதன் மூலம் கற்றுத் தேறிய இளைஞர்களுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணைவியரைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் கிறிஸ்தவ குடும்பங்களைக் கட்டியெழுப்புவதே இம் மத்திய விடுதிப் பெண்கள் பாடசாலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

உடுவிலிலே அமைந்த பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலை போன்று உடுப்பிட்டியிலும் ஒரு பெண்கள் பாடசாலையை கே.சி சிமித் ஐயர் அவர்கள் 1868 ஆம் ஆண்டு வைகாசி 7 ம் திகதி ஆரம்பித்தார்.

1838 ஆம் ஆண்டு திருமதி பேர்சிவலும் வணக்கத்துக்குரிய பேர்சிலும் இணைந்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வேம்படி வளவு என்னும் நிலப்பரப்பிலே பெண்களுக்கு இரண்டு ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள்.

திரம் பதிவதையும் காண்கின்றோம்.

சிந்தனைகளை நல்வழிப் படுத்துவோம்.

இந்த நிலைகள் எல்லாம் மாறவேண்டும். இதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கைகளாக பெண்களே முதலில் தம் விலங்குகளை உடைத்தெறிய வேண்டும்.

முக்கியமாக, பெண்கள் தான் அடுத்த தலைமுறையை வளர்க்கும் பெரும் பொறுப்பினை ஏற்கிறார்கள். எனவே இவர்களால்தான் இருபாலருக்குமான உறவுகளை நன்னிலைப்படுத்தி, புரிந்துணர்வுகளை புகுத்தி, எவ்வித ஏற்றத்தாழ்வும் அற்றவர்களாக உருவாக்கமுடியும். அதை விட்டு மகனுக்கு சலுகைகளையும் மகளுக்குச் சட்டங்களை யும் வரையறுக்கக்கூடாது. இருவரையும் சம உரிமைகளுடன் வளர்க்க வேண்டும். அங்கே போடப்படும் அடித்தளம்தான் எதிர்காலத்தில்

(10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நாளையும் கட்டுமரமேறி...

அக்காவின் முகத்தைப்பார்த்தோம். அவர் அப்போதும் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தார். எதையும் தாங்கும் இதயம் கரையோர மீனவக் குடிமக்கள் தான் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலந்தொடக்கம் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் ஆட்சிக்காலம் வரை நாட்டின் கரையோரப் பாதுகாப்புக்கு பெரும் பங்களிப்புச் செய்துவருகின்றவர்கள். தமிழர் கடற்படைகளுக்குரிய அடிக்கட்டுமான வேலைகளில் முழுமையாக ஈடுபடுகின்றவர்கள். நாடு எதிரிகளின் தாக்குதலுக்கு இலக்கானபோது, முதலில் தாக்கப்படுகின்றவர்கள்.

தமிழீழ மீனவர்குடிகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. கொடுத்தால், கடலன்னை வாரிக்கொட்டிக்கொடுப்பான். கோபம் எல்லை மீறும் சமயங்களில் குமுறிக் கொந்தளித்து தன் பிள்ளைகளையே படகுகளுடனும் வலைகளுடனும் வாரிக்கொண்டு போவான். இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தம் வாழ்வில் அடிக்கடி சந்திப்பவர்கள் இவர்கள். அதனால் இறுகி இருப்பாகிப் போனார்கள். அக்காவும் கடலன்னையின் குழந்தைதானே? அவர் மட்டுமேன் சோரப்போகிறார்? இவர் நாளைக்கும் கட்டுமரத்திலேறி துடுப்பை வலிப்பார். எதிர் நீரோட்டம் எதுவும் அக்காவைத் தடுக்காது.

இதேமாதிரியாக மிஷனரிமாரினால் 1875 ஆம் ஆண்டு பருத்தித்துறை உயர்தர விடுதிப் பாடசாலையும், பின்னர் 1917 இல் சுண்டுக்குளி பெண்கள் பாடசாலையும் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளாக தோற்றம் பெற்றன.

இவ்வாறு படிப்படியாக பெண்களின் கல்விவளர்ச்சிக்கும் அதனுடாக சமயப் பரப்பலுக்குமாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இத்தகைய பாடசாலைகளே ஆரம்பகால வரலாற்றில் பெண்களின் கல்விப்பாரம்பரியத்துக்கு தோற்று வாயாக இருந்தன. “அறியாமையே பெண்களின் அணிகலன்” என்ற அக்கால இறுக்கமான சமூகத்தினைகளிலிருந்து விடுபட்டு பெண்களின் உலகை நோக்கிய பார்வையை மேலுயர்த்த அடிகோலியவை இத்தகைய கல்வித்தாக்கங்களே என்பது குறிப்பிடக்கூற வேண்டியது.

- கொற்றவை

அவர்களின் வாழ்வை வளம்படுத்துவதாகவோ அன்றி குன்றச் செய்வதாகவோ அமையும். ஆகவே இப்பணியில் தந்தையும் இணைந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறான ஒரு கருத்துச் செறிவுமிக்க, ஒன்றுபட்ட உள்ளங்களை இணைந்து புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும்போது இங்கு பெண், ஆண் வேறுபாடுகள் யாவும் அற்றுப்போகும். இதற்காக அனைவருமே ஒன்றுபட்டு நமது சிந்தனைகளை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும்.

பெண் ஒருக்குமுறைக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்திப் போராட்டமுடியாது. மாறாக புதியகருத்துக்களைவிதைப்பதன் மூலமே போராட்டமுடியும். எனவே இப்போராட்டமானது சமுதாயத்தில் ஊடுருவுவதன் மூலம் தான் விடுதலை பெறமுடியும். இதற்காக இருபாலாரும் இணைந்து, விட்டுக் கொடுப்புகளும் புரிந்துணர்வுகளும் என்ற வகையில் தம்மை ஈடுபடுத்துவதன் மூலமே இச்சமுதாயத்தில் விடுதலையைப் பெறமுடியும்.

- பகீர்தா-

வா தோழி! மீண்டும்

இளைப்பாறாதே,
இன்னும் முடிவிடம் போய்ச் சேரவில்லை.
இடைவந்த குடையின் நிழல்
எத்தனை காலம் தாக்குப்பிடிக்கும்?
உனக்கென நிரந்தரமான இடம்
தேவையாய் இருக்கையித்,
வீதியோர நிழலில்
இளைப்பாறுவதல்ல
உனது வாழ்க்கை.
பயணத்தின் கனம் அதிகம்தான்.
முட்படுக்கைகள்
முதுகைக் குத்தும்.
காற்று கனலாய் வீசும்.
உப்பு நீர் முக்கு நிறையும்.
கொடுக்கவேண்டிய விலை
அதிகந்தான்.
அதற்காக அலுத்துக்கொள்ளாதே
வா தோழி
நடக்கத் தொடங்குவோம்,
கரங்களை இறுகப் பற்றியபடி.
அதோ பார்!
புலம்பும் அலைகளைக் கிழித்தபடி
எதிரியின் இயந்திரப் படகு
நேற்றுத்தானே இந்தக் கடல்நீரில்
கைகளை அளைந்தபடி
விளையாடினோம்!
கிளிஞ்சல்களைப் பொறுக்கி
மாலை கட்டினோம்!
நிலவு படர்ந்தபின்னும்
கடல் அழகை
ஆராதித்தபடி நின்றோம்!

இன்று என்ன நடந்தது?
எங்கள் கால்களை
கட்டிப்போட்டது யார்?
ஒரு நேர உணவுக்காய்
கடல் சென்றவரை
உப்பு நீரா அடித்துச் சென்றது?
களவாடப்பட்ட கடல்களின் ஓரம்
உப்பி வந்த உடலங்களில்
சன்னக் கிழிப்புகள்,
இரத்தம் உறைந்துபோன
துடயங்கள்.
உன்
அம்மாவினதும் அக்காவினதும்
கடலை வெறித்த பார்வை
ஏன் ஏக்கம் படிந்து
வெறுமையாய்ப் போனது?
தொடுவான வெளிகளை
கருமேகம் ஏன் முடிக்கொண்டது?
சொல்லு தோழி!
இன்னும் ஏன் கைநகப் பூச்சின்
அழகைப் பார்த்தபடி நிற்கறாய்?
காலங் கடத்தாதே,
அனல் காற்று
அள்ளிக்கொண்டு பேரய்விடும்.
பசுமையோடிக்கிடந்த வயல்களில்

நெருஞ்சி முட்கள் புரையோடி
நெஞ்சு கனக்கிறது.
குண்டுச் சிதறல்களால்
பனைகள் கருகுகின்றன.
மீண்டும் நடக்கத் தொடங்குவோம்,
கால்களை நீள வைத்தபடி.
வா தோழி!
இன்னுமேன் தயக்கம்?
நேற்றைய பின்னிரவில்
வெடி ஒன்று அதிர்ந்ததே!

எங்கள் தலை நகரின் வாசலில்,
எதிரியின் கோட்டையில்
அந்த வெடி எதிரொலித்ததும்
நீளக் கடல்
ஒரு முறை புலம்பிற்று.
மலைமீது தொட்டுச் சென்ற
மேகங்கள்
கலைந்துபோயின.
அலைமுடியில் செந்நீர்
திரண்டு மேலெழுந்தது.
நேற்றுவரையும் என்னோடிருந்த
தோழியைக் காணவில்லை.
கேட்டபோது,
இந்தக் கடலோடுதான்
கலந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.
பெருமை கொப்பளிக்க
இந்தக் கடல் ஏதோ சொல்கிறதே.
உற்றுக் கேள்!
அவர்களின் உயிரோடிய வார்த்தைகளில்
எத்தனை உயிர்ப்பென்று.

வாசகர்களிடமிருந்து கருத்துக்
களை வரவேற்கிறோம்

தொடர்புகட்கு:

சுதந்திரப்பறவைகள்,
வெளியீட்டுப்பிரிவு,
கோண்டாவில்.

ந
ட
க்
க
த்
தொ
ட
ங்
கு
வோ
ம்

புலிகளின் தாகம் கரையிலக் காயகம்